

the book is owned by Khun Auswin;
typed to Word Document by Khun Sayan;
converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

SamGler Reading Society (27/11/98)

<http://www.samgler.org>

วิมานใหม่

โดย

ป.อินทรปาลิต

อาหารเย็น มีอันนี้สลัดกุ้งซึ่งใส่จานสลัดใบใหญ่อย่างงามหรู แกงเผ็ดไก่ เนื้อปูทะเลผัดเม็ดหัดสด ต้มจืดปลาหมึกยัดไส้ นกกระจาบทอด แล้วก็ปลาจระเมียด คณะพรรคสี่สหายนั่งสนทนากันเงิบๆ รอคอยอาสาเสี้ยกิมหงวนซึ่งเพิ่งกลับมาจากธุระ และขณะนี้กำลังอาบน้ำผัดเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวอยู่ในห้องข้างบน

ทุกครั้งเมื่อถึงเวลารับประทานอาหาร นิกรอยากจะทำตัวตายเสียให้รู้แล้วรู้รอด เพราะเพื่อนหายในการที่ต้องรอคอยคนโน้นคนนี้ ซึ่งมักจะมีใครคนใดคนหนึ่งโผล่อยู่เสมอ ตามธรรมดาของคนหมู่มาก

นิกรมองดูนกกระจาบทอดบอยๆ แต่พอเอื้อมมือไปจะหยิบมากินสักตัว นันทาก็ยกมือตีมือนายจอมทะเล้นดังเพียะแล้วก็ทำตาเขียว อย่างไรก็ตามนิกรก็ใช้ความว่องไวของเขาตื๋นนกกระจาบทอดในงานมากินจนได้ตัวหนึ่ง

เกินเวลารับประทานอาหารมาครั้งซึ่งโมงแล้ว นายจอมทะเล้นรำคาญเต็มทนก็จู้ปากจิกจิก หันมาพยักหน้าเรียกเจ้าแห้วซึ่งยืนอยู่ข้างหน้าต่างเตรียมตัวรับใช้เจ้านายเมื่อเขาลงมือรับประทานอาหาร

แล้วนิกรก็กระซิบกระซาบถามเจ้าแห้วเบาๆ

“เมื่อไรเราจะกินกันเสียทีวะ”

เจ้าแห้วทำหน้าต๋นๆ พลางสั้นศิริชะ

“รับประทานยังงี้ก็ไม่ทราบ ผมไม่ได้เป็นเจ้าของนี่ครับ รับประทานคุณยังดีกว่าผมมากนัก ผมสิครับแยกว่าจะได้รับประทานก็ต่อเมื่อรับประทานกันให้เสร็จเรียบร้อย น้ำลายเหนียวทุกมือ”

“อือ-จริง เอ็งอยากเกิดมาเป็นขี้ข้าเขาเนี่ยหว่า ตักข้าวให้ข้าก่อนเถอะวะ ข้าใจก่อนละ”

เจ้าแห้วหัวเราะแล้วสั้นศิริชะ

“รับประทานคุณหญิงท่านยังไม่ได้สั่ง ผมขึ้นตักข้าวให้คุณรับประทาน ผมก็ลำบากเท่านั้น”

นิกรถอนหายใจหนักๆ หันมาฟังเขาสนทนากันถึงเรื่องใต้ฝุ่นลูกที่ ๔ ซึ่งดร.ดิเรกยืนยันว่าขณะนี้กำลังรวมตัวกันอยู่ทางทิศเหนือของฟิลิปปิน และคราวนี้จะเป็นใต้ฝุ่นที่ดุเดือดมาก มีเส้นทางผ่านประเทศไทยโดยเฉพาะชลบุรี พระนคร จะถูกใต้ฝุ่นขนาดตึกเก้าชั้นล้มลงมากองอยู่กลางถนน คุณหญิงวาดใจคอไม่ดีเลย

“มันจะมาเมื่อไร พอดีเรก”

นายแพทย์หนุ่มนั่งคิด

“เท่าที่ผมคำนวณดูแล้ว จะถึงกรุงเทพฯ วันที่ ๒ พฤศจิกายนนี้แหละครับ เครื่องมือตรวจอากาศของผมรับรองว่าไม่ผิดพลาด

คุณหญิงวาดหันมายิ้มกับสามีของท่าน

“ทำยังไงดีละคะ เจ้าคุณ ดีไม่ดีบ้านเราพังทับพวกเราตายแห้งกันไปตามกัน”

เจ้าคุณประสิทธิ์หัวเราะ

“ดิเรกมันพูดอะไรเธอควรเอา ๙ ชั่วโมงก่อน ใต้ฝุ่นน่าจะมาจริง แต่ว่าที่มันบอกว่ารุนแรงขนาดหลายตึก ๙ ชั้นลงมาองตามถนน เมื่อเอา ๙ ชั่วโมงก็หมายความว่า กะต้อบเล็กกะต้อบน้อยอาจจะพังเพราะอำนาจพายุใต้ฝุ่น”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ หัวเราะหึๆ มองดูเขยใหญ่ของท่าน

“ว่ายังงิดิเรก ถั่วตึกเก้าชั้นพัง กรุงเทพฯมันก็กลายเป็นทุ่งนาไปเท่านั้นเอง”

นิกรสอดขึ้นอย่างรำคาญ

“นั่นนะซีครับ ดูโล่งเตียนไปหมด วัชโร-ไม่เห็นสนุกสักนิดคุยกันอยู่ได้ ผมนะท้องร้องจ๊อกๆ แล้วจะ
จะบอกให้”

พลยิ้มให้เพื่อนเกลอของเขา

“อดใจรออีกสักประเดี๋ยวเถอะวะ รออ้ายเสียมันก่อน”

นายจอมทะเล้นถอนหายใจอย่างเบื่อหน่าย

“ถึงเวลากินไม่กินคุยกันอยู่นั้นแหละ ได้ฝุ่นเหนือฝุ่นตะหวักตะบวยอะไรก็ไม่รู้ อ้ายเรารีหิวได้แทบขาด
ไม่มีเห็นใจ เรื่องพายุมันเป็นของธรรมดาที่มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว หน้าฝนมันก็ต้องมีพายุ เมื่อก่อนนี้พายุพัดมาบ้าน
ช่องพัง ต้นมั่งต้นไม้ล้มไม่มีใครเห็นเป็นของประหลาด เดียวนี้กลายเป็นเรื่องสำคัญไปแล้ว ได้ฝุ่นก่อหวอดขึ้นที่โน่น ที่นี้
ได้ฝุ่นชื่อนั้นชื่อนี้กำลังพัดมา ไม่ได้สติ คุยกันอยู่ได้”

ทุกคนหัวเราะครืน ขบขันนิกรที่เขาบ่นเหมือนคนแก่ๆ นั่นท่าเองก็อดหัวเราะไม่ได้ หล่อนมองดูน้องชาย
จอมทะเล้นของหล่อนแล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

“พี่สงสัยเหลือเกิน กร กะเพาะของแกนะทำไมมันถึงย่อยได้รวดเร็วผิดปกตินัก เมื่อตอนห้าโมงเย็น
แกกินเย็นตาไฟไปสองสาม แล้วยังให้เจ้าแห้วไปซื้อข้าวผัดใส่ไข่ดาวมาอีกจาน เพียงเวลาซึ่งโมงครึ่งที่ผ่านมา
แกหิวอีกแล้ว”

นิกรค้อนควับพูดเสียงยานคาง

“ของมันหิวกันได้นี่นา อยากพูดดีเลยกินนกรกระจาบเลย” พูดจบนายจอมทะเล้นก็เอื้อมมือคว้านกรกระจาบ
ทอดในจานตัวหนึ่งขึ้นมาใส่ปากเคี้ยวอย่างเอร็ดอร่อย

คุณหญิงวาดสนใจในเรื่องได้ฝุ่นมาก ท่านมองดูนายแพทย์หนุ่ม แล้วกล่าวถาม

“ได้ฝุ่นนะมันเกิดจากอะไรนะพ่อดิเรก”

ดร.ดิเรกยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ก็เกิดจากการรวมตัวของลมนะซีครับ คุณอาเคยเห็นลมบ้าหมูมาแล้วไม่ใช่หรือครับ ที่มันหมุนเป็นวงกลมๆ
นะ”

“อ้อ-เคยเห็น บางคนก็เรียกลมบ้าว่าหมู มันหมุนเป็นวงกลมๆ เศษกระดาษและฝุ่นละอองปลิวว่อนขึ้นไปใน
อากาศ”

“อ้อไรนั่นแหละครับลักษณะเดียวกับลมใต้ฝุ่นต่างกันแต่ใต้ฝุ่นมีกำลังแรงมาก มีวงกลมใหญ่วัดเส้นผ่า
ศูนย์กลางตั้งห้าหกไมล์ยังมี มองดูในทะเลเหมือนกับต้นตาลยักษ์ ใต้ฝุ่นพัดจากกลางทะเลเข้าหาฝั่ง ถูกเรือแพ
บ้านเรือนเข้าก็พังราบด้วยกำลังแรงของมัน และเมื่อขึ้นมาบนพื้นดินแล้ว มันก็ปรึกษาหาหรือกันว่า ควรจะพัดไปให้
เมืองไหนฉิบหายดี เมื่อเห็นชอบพร้อมกันก็พัดไปอย่างเป็นลำเป็นสันเป็นกอบเป็นกำ ถูกภูเขาและต้นไม้ หนักเข้า
การหมุนเป็นวงกลมก็เปลี่ยนเป็นทางขนานไปกับพื้นโลก ง่า-ผมจำได้ว่าเมื่อผมอยู่อินเดีย.....”

สี่นางหัวเราะคึกคักขึ้นพร้อมๆกัน ดร.ดิเรกชักจิว

“เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงจังครับไม่ใช่โกหก”

นवलลออยิ้มให้นายแพทย์หนุ่ม

“เล่าสิคะ ดิฉันอยากฟัง”

ดร.ดิเรกยิ้มแห้งๆ วางทำให้ส่งฝ่าเผย

“วันหนึ่งที่ผมได้ติดตามเสด็จ ท่านมหाराชารามหิงส์จันทรโกชนาอวตาล ลงเรือใบพระที่นั่งไปเที่ยวชม เกาะเล็กเกาะน้อยต่างๆในทะเล ขณะที่เรือเราอยู่ห่างจากฝั่งราว ๗ ไมล์ก็เกิดได้ฝุ่นขึ้น มันหมุนคว้างเป็นวงกลม ตรงเข้ามายังเรือเรา พวกลูกเรือตกใจกลัวสิ้นขวัญแว่นเรียกพระนารายณ์ช่วย ผมยังจำได้ติดหูติดตา ตื่นเต้น เหลือเกินครับตอนนี้ เรือของเราถูกหอบลอยคว้างคว้างอยู่ในอากาศ ผมคนเดียวสติดีกว่าเพื่อน”

นิกรยิ้มออกมาได้ ชักนึกสนุกในเรื่องที่ ดร.ดิเรกเล่าให้ฟัง

“แล้วยังไวะระหมอ ในที่สุดแกตายไหม”

ดร.ดิเรกสะดุ้ง

“ตายจะมานั่งเล่าเรื่องให้แกฟังได้หรือ เรือใบพระที่นั่งถูกได้ฝุ่นหอบเข้าหาฝั่งพร้อมด้วยเรืออีกหลายลำ มีเรือรบขนาดเล็กของราชนาวีอังกฤษ ถูกลมได้ฝุ่นหอบขึ้นมาอีกลำหนึ่ง ตอนนั้นอินเดียยังเป็นเมืองขึ้นของอังกฤษ”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

“เอาละ อย่าเพิ่งคุยกันเลยพ่อดิเรก ลงมือกินข้าวกันเสียทีเถอะ เกินเวลามานานแล้วท้องจะเสีย”

“ว่า” นิกรเอ็ดตะโร “เดี๋ยวซีครับ เรื่องกำลังสนุก”

ดร.ดิเรกเล่าให้ฟังต่อไป

“กันแลเห็นทหารเรืออังกฤษวิ่งกันยั่วเยี้ย ต่างคนต่างไม่รู้ว่าจะช่วยตัวเองอย่างไร โดยเฉพาะท่านมหाराชา รีบเสด็จเข้าห้อง ทรงสวดมนต์วิงวอนขอให้พระนารายณ์ช่วย”

นิกรพยักหน้าหงึกๆ

“แล้วแกทำยังไงล่ะ”

“กันรู้ว่า คนที่มีความเยือกเย็นไม่สะทสะท้านต่อความคับขันที่เฉพาะหน้า จะเป็นผู้ที่เอาตัวรอดพ้น อันตรายเสมอ ขณะนั้น—ได้ฝุ่น โอ—ได้ฝุ่นอันมโหฬาร”

ประไพพูดขึ้นเบาๆ

“ลำบากนักก็ไม่ต้องใช้จำนวนนักประพันธ์หรอกคะ พูดเรื่อยๆอย่างที่เรารู้สึกว่าคุณดีกว่า”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มเจื่อนๆ

“ได้ฝุ่นพัดเรือมาหมุนคว้างอยู่กลางอากาศเป็นวงกลมใหญ่ตามกระแสของมัน พวกลูกเรือของท่านมหाराชาคลื่นเหียนถึงกับอาเจียรไอ้ก้อก้อไปตามกัน”

“โอ—“ คุณหญิงวาดตรง “ถ้าจะเมาได้ฝุ่น”

“โน ที่ไอ้ก้อก้อก็เพราะถึงเวลากินเหล้าแต่เขาไม่ได้กิน ง่า-ผมจัดแจงหาเชือกเส้นเล็กๆได้ขดหนึ่ง ตัดออกเป็นเส้นเล็กๆยาวประมาณ ๔ เมตร รวม ๔ เส้นด้วยกัน” แล้วดิเรกก็หยุดเล่า หยิบถุงยาเส้นในกระเป๋าเสื้อเขี่ยออกมา บรรจุก้อยยาเส้นของเขา จูดสูบพ่นควันอย่างสบายใจ

นิกรยกฝ่ามือผลักหน้าให้นายแพทย์หนุ่มค่อนข้างแรง

“นี่แน่ะ กำลังสนุกๆ เสือกหยุดสูบยาเสียแล้ว เล่าต่อไปซีโว้ย แหม—เรื่องนี้สนุกชิบหายเลย”

ดิเรกว่า “กันเอาเชือกเหล่านั้นผูกกับผ้าปูที่นอนผืนใหญ่ผืนหนึ่งของท่านมหाराชาทำเป็นร่มชูชีพ.....”

คุณหญิงลืมหูลง

“อู๋ตาย ปัญญาดีเหลือเกินพ่อดิเรก ฮี - ฮี สำคัญจริง ไม่เสียแรงที่ได้ไปเรียนเมืองนอกเมืองนา”

“ออไร่นั ผมเป็นคนเฉลียวฉลาดมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ง่า-ผมนำท่านมหाराชาออกมาจากห้องบรรทมและเตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับความเป็นความตาย จนกระทั่งได้ฝุ่นพัดพาเรือเราเข้ามาถึงฝั่งทะเล มองแลเห็นตึกกรม บ้านเรือนอยู่เบื้องล่างของเราอย่างถนัดชัดเจน ลำของได้ฝุ่นผ่านไปทางไหนตึกกรมบ้านช่องก็พินาศหมด ในที่สุดได้ฝุ่นก็หยุดการหมุนกระจายกันออกไป เรือของเราเอียงวูบ ผมชวนท่านมหाराชากระโดดออกจากเรือโดยร่มชูชีพ

ผ้าปูที่นอนช่วยให้เราลอยลงมาจากอากาศอย่างสง่าผ่าเผย จนกระทั่งเราลอยลงมาในเขตวังของท่านมหाराชาพอดี เป็นอันว่าผมกับท่านมหाराชารอดตายอย่างหวุดหวิด”

เจ้าคุณปัจฉิมฯ ถอนหายใจเบาๆ

“จบแล้ว”

“ออไรน์ จบแล้วครับ”

“เอา พวกเรา ขอแรงตบมือให้เขาหน่อย เรื่องนี้เป็นคดีน่าฟังดีมาก เสียอย่างเดียวมีความจริงเพียงหนึ่งเปอร์เซ็นต์เท่านั้น”

คณะพรรคสี่สหายหัวเราะครืน ทันใดนั้นเองอาเสี้ยกิมหงวนก็ผลักบังตาห้องรับประทานอาหารเดินเข้ามา อย่างร้อนรน ในมือของเขาถือแผ่นกระดาษม้วนหนึ่งคล้ายกับกระดาษวาดเขียน

“ขอโทษที่ครับ ขอโทษทุกคนๆ ที่ผมลงมาช้าไปหน่อย โดยเฉพาะสำหรับคุณนิกรผมขอกราบประทานโทษ” แล้วอาเสี้ยกิมหงวนก็นั่งข้างนิกร ยกมือตบปานายจอมทะเล้นเบาๆ “ยังงั๊วะ ทำหน้าเป็นกันสุนัขไปได้ ถ้าจะหิวมาก”

นิกรไม่ปากแน่น

“อย่ายั่วไว้วัย เดี่ยวจะเกิดเตะปากกันเปล่าๆ” แล้วเขาก็มองดูคุณหญิงวาดอย่างเคื่องๆ “ลงมือหรือยังครับ มากันพร้อมแล้ว ถ้าหากว่ามีกรวิพากย์วิจารณ์เรื่องอะไรกันอีกผมจะได้ออกไปซื้อข้าวแกงกินกันข้างนอก”

คุณหญิงวาดหัวเราะก๊าก

“เอา-ลงมือไว้วัย อ้ายแห้วตักข้าวเร็ว ตักให้พอเทวดาก่อน เดี่ยวลมส่ว่านจะแตกตายเป็นพรอก ฎนะว่าจะไม่ด่าแต่มันก็อดไม่ได้ เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ไม่เคยเห็น เอาแต่กินแล้วกินนอน”

นิกรไม่ฟังเสียงลงมือบรรจู่เพาะของเขาทันที เจ้าแห้วตักข้าวให้พวกเจ้านายโดยทั่วหน้า ประภาช่วย คลุกสลับ คณะพรรคสี่สหายรับประทานอาหารพลางและคุยกันไปพลาง

ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงการรับประทานอาหาร ก็สิ้นสุดลงใบหน้าของนิกรสดชื่นขึ้นผิดปกติ เขาแอบเลื้อนดูเข็มขัด ออกอีก ๒ รู แล้วก็นึกชมตัวเองว่า ปลายจระเมียดตัวเบ้อเริ่มที่เหลือแต่ก้างนั้น เขากินได้ถึง ๙๐ เปอร์เซ็นต์

หลังจากของหวานซึ่งมีลิ้นจี่กระป๋องแช่เย็นคนละถ้วย และผลไม้สดอีกสองสามอย่างได้ผ่านไปแล้ว

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ก็พยักหน้าเรียกเจ้าแห้ว

“เฮ้ย – เก็บเอาออกไปได้แล้ว”

เจ้าแห้วรีบเก็บจานและชามเอาใส่ถาดไม้ถือออกไปจากห้องทันที เสียงหงวนลุกขึ้นยืนเดินมาที่ผนังตึก รับประทานอาหาร จัดแจงคลี่ม้วนกระดาษออก แล้วล้วงกระบี่เสื่อเซ็ดหยิบเป็กออกมาติดมูมกระดาษทั้งสี่มุมไว้ มันคือแบบแปลนคฤหาสน์หลังหนึ่ง

อาเสี้ยกิมหงวนยิ้มให้นวลลออเมียรัก แล้วพูดขึ้นเบาๆ

“อาร์มภบททน้อยซีจะนวล”

คุณหญิงวาดทำหน้าตื้นๆ

“เฮ้ะ – วันนี้มีอะไรกัน ไม่ยกบอกเล่าเก้าสิบสิบเอ็ดสิบสองให้รู้ล่วงหน้าบ้างเลย”

นวลลอออ้อมหวานจ้อย

“กำลังจะกราบเท้าเรียนให้คุณอาทราบเดี๋ยวนี้แหละคะ คือยังงั้นคะ คือว่า—คือ—ว่า—คือว่า—”

ประไพหัวเราะคิก

“มัวแต่คืออยู่นั่นเอง”

นวลลออหันมาทางสามีของหล่อน

“เฮ้ยพูดเองเถอะคะ นวลพูดไม่เป็นพรอก”

เสียหวนหมู่อวาชั้นเหนือศีรษะเป็นสัญญาณขอให้ทุกคนสงบปากเสียง นิกกรกล่าวถามขึ้นด้วยความแปลกใจ

“แกจะเผยแพร่ศาสนาหรือไงวะ”

อาเสียหัวเราะ

“คนละเรื่องไว้ย ไม่เกี่ยวกับศาสนา ง่า—คุณอาทั้งสองที่เคารพสูงสุดของผม วันนี้เป็นฤกษ์งามยามดีที่ผมกับนวลลออจะกราบเท้าเรียนให้ทราบว่า ผมทั้งสองต่างมีเจตนาที่จะตอบแทนพระเดชพระคุณของคุณอาให้สมกับที่เอื้ออารีผมมาเป็นเวลา ๑๕ ปีแล้ว ผมกับนวลลออทั้งบ้านพาหุรัดมาอยู่ที่นี่ได้รับความสุขสบายอย่างล้นเหลือ ค่าใช้จ่ายต่างๆในบ้านนี้สวดงค์เดียวผมก็ไม่เคยออก เราสองคนทำให้คุณอาหมดเปลือง ถ้าคิดเป็นเงินก็หลายหมื่นหลายแสนแต่อาจะไม่ถึงสองล้าน เพราะนั่นมันมากไปหน่อย”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เชื่อมมือคว้าส้มเขียวหวานในพานผลไม้ขยับจะขว้างหน้าอาเสีย แต่คุณหญิงวาดคว้ามือไว้ทัน

“อย่าคะ เจ้าคุณ พ่อหวนแกพูดตามจริงไม่ได้มีเจตนาล้อเลียนเจ้าคุณหรอกคะ อย่าทำเป็นตึกแกกีนปุ่นร้อนท้องหน่อยเลย คำว่าล้านเป็นจำนวนเงินที่เราถือเป็นหลักนับกัน สิบล้านก็ต้องเป็นหนึ่งล้าน”

อาเสียกิมหงวนพูดต่อไป

“อันพระคุณของคุณอาয়อมาใหญ่ยิ่งเหลือที่ผมจะกล่าวได้ ผมกับนวลลออความจริงไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องทางเชื้อสายเลย แต่เราก็ได้รับความรักใคร่ ความเมตตากรุณาจากคุณอาทั้งสองเหมือนกับว่าเราเป็นหลานอันแท้ จริง”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

“ยาวไป พ่อหวน เอากันเนื้อแท้ๆดีกว่า ฝอยไม่ต้อง พูดเย็นเยื่อน้ำท่วมทุ่งผักนึ่งจ้องเหงงอาไม่ชอบชี้เกียจพัง”

กิมหงวนหัวเราะหึๆ

“เอานะครับ พุดรวบรัดตัดความเลย ผมจะเปิดเผยความจริงให้ทราบเดี๋ยวนี้ ผมกับนวลลออได้แอบไปซื้อที่ดินแปลงหนึ่งที่บางกะปิ ใกล้ชอยพร้อมพงศ์เป็นเนื้อที่สิบไร่ ราคาไร่ละสองแสน” แล้วเขาหันมาถามนิกกร “สิบไร่เป็นเงินเท่าไรวะกร”

นิกกรทำปากหมุบหมิบยกนิ้วมือขึ้นนับทีละนิ้ว แล้วยกเท้าขึ้นมาบนเก้าอี้ นับนิ้วเท้าด้วย สักครู่ก็เงยหน้าขึ้นยิ้มให้เสียหวน

“รู้แล้ว”

อาเสียหัวเราะ

“เท่าไรล่ะ”

“ไร่ละสองแสน สิบไร่ก็เป็นเงิน...” แล้วนิกกรก็ร้องเป็นเพลงเย่เกเสียงแจ้ว

“กระดิ่งทองไม่กล้าพุด

กลัวจะถูกเตะตูดหรือเขกกะบาน

ไร่ละสองแสนรวมสิบไร่

คิดมาคิดไปอ้อได้การ

ไร่ละสองแสนรวมสิบไร่

คิดมาคิดไปได้สองล้าน”

“บัก” กล้วยหอมผลหนึ่งในมือเจ้าคุณปัจจนึกฯ ถูกขว้างมาถูกหน้าอกนายจอมทะเล้นเต็มแรง “นี่แน่ะ ทะลึ่งนัก”

คณะพรรคสี่สหายหัวเราะครืน เสียงหงวนยิ้มให้เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับคุณหญิงวาดพลงกล่าวต่อไปอย่าง
เป็นงานเป็นการ

“ที่ดินที่กล่าวนี้อยู่ริมถนนใหญ่ครั้นคุณอา ผมกับนวลลอบแอบไปซื้อไว้นานแล้ว ผมได้จ้างผู้รับเหมาก่อ
ที่ดินให้เรียบร้อย ขุดคูใหญ่รอบบริเวณแล้วสร้างตึกขึ้นอย่างงามหรูตามแบบแปลนแผ่นนี้ ผมรับรองว่าคุณหาสน์
หลังนี้สวยที่สุดและเด่นที่สุดในย่านบางกะปิ โดยเฉพาะค่าก่อสร้างกับสิ่งปลูกสร้างในบ้าน มีบ้านพักคนไข้ โรงรถ
เรือนต้นไม้ ศาลาพักผ่อน และอื่นๆ เป็นเงิน....อ้อ....หกสิบแสนด้วยกัน” แล้วกิมหงวนก็ยกคิ้วให้เจ้าคุณทั้งสอง
“คิดเอาเองก็แล้วกันนะครับว่าหกสิบแสนเป็นเงินเท่าไร”

คุณหญิงวาดพูดทะเลาะกลางปลั่งขึ้นทันที

“หกล้านจะ ไม่น่าจะถามเลย เด็กอมมือมันก็รู้”

คณะพรรคสี่สหายหัวเราะคิกไปตามกัน เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หน้างอเหมือนม้าหมากรุก ท่านกล่าวกับเจ้าคุณ
ปัจจุบันฯ เบาๆ

“ออกไปข้างนอกหรือเรา ขึ้นอยู่ในห้องกินข้าวถ้ามันจะมีเรื่องแน่ ยายคุณหญิงกับผมไม่มีโอกาสที่จะลงรอย
กันได้เลย”

คุณหญิงวาดกลั้นหัวเราะแทบแค้น

“พิลึกคนจริงๆ เชียว เจ้าคุณจะโมโหไปลีค่าว่าล้านยังงั้นหรือคะ”

“ปู่โธ” เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คราง “อย่าว่าคุณหญิงเดี๋ยวฉันเดือดร้อนขึ้นมาฉันก็ยอมเจ็บตัวเท่านั้นเอง”

กิมหงวนโบกมือห้าม

“นิดๆ หน่อยๆ อย่าทะเลาะกันเลยครับ ฟังผมดีกว่า ผมยินดีที่จะบอกพวกเราทุกคนให้ทราบ ว่า ผมกับ
นวลลอบก่อสร้างคุณหาสน์หลังนี้ขึ้น ก็เพื่อความร่มเย็นเป็นสุขของพวกเรา และผมขอมอบคุณหาสน์กับที่ดินราคา
แปดล้านที่กล่าวนี้ให้กับคุณอาทั้งสอง ทั้งนี้ก็เพื่อแสดงถึงความกตัญญูกตเวทีของผมที่มีต่อคุณอาท่านนั้นเอง
ท่านทั้งหลาย โปรดตบมือให้ข้าพเจ้า”

เสียงตบมือดังขึ้นทันที คุณหญิงวาดสึดตาโหลงโบน้าของท่านแดงระเรื่อเหมือนดอกท้อเหี่ยวๆ หัวใจของ
ท่านเต้นแรงจนได้ยินถนัด ไม่ต้องสงสัยว่าท่านจะตื่นตื่นยินดีเพียงไร

“เดี่ยว—พ่อหงวน แกว่ายังไงนะ บ้านและที่ดินรายนี้แยกให้อาทั้งสอง”

อาสี่ยิ้มเป็น

“ครับ พวกรุ่นผมจะพาพวกเราทั้งหมดไปดูบ้านใหม่ของเรา และตอนบ่ายผมจะพาคุณอาทั้งสองไปกรมที่ดิน
โอนโฉนดให้เป็นกรรมสิทธิ์ของคุณอา โดยเรียบร้อย ผมและนวลลอบปลื้มใจมากที่ได้มีโอกาสตอบแทนพระเดช
พระคุณคุณอาทั้งสอง บัดนี้การก่อสร้างคุณหาสน์หลังนี้ได้เสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้รับเหมามาขอรับบ้านให้ผมวันนี้เอง
ซึ่งผมได้จ่ายค่ารับเหมาก่อสร้างงวดสุดท้ายให้แก่เขาไปเรียบร้อยแล้ว วันนี้ทั้งวันผมมัวแต่ตรวจบ้านหลังนั้นกว่าจะ
เสร็จก็เกือบค่ำแล้ว”

เสียงจ้อกแจ้กจอบแจ้งขึ้นทันที ทุกคนต่างชมเชยกิมหงวนกับนวลลอบที่ได้แสดงความกตัญญูกตเวทีอย่าง
สาสม แล้วก็แปลกใจที่อาสี่เกี่ยวกับนวลลอบไม่เคยแพร่พรายเรื่องนี้ให้ใครรู้

คุณหญิงวาดปลื้มใจจนกระทั่งน้ำตาคลอหน่วย ท่านมองดูกิมหงวนกับนวลลอบอย่างชื่นชม

“อ้อ เจ้ากับนวลลอบเป็นคนที่น่ารักมากที่สุดทีเดียว” ท่านกล่าวชมด้วยน้ำใสใจจริง “ที่อาพูดเช่นนี้ไม่ใช่หมายถึง
ความว่าอาจอยากจะได้ที่ดินนี้หรือกะ อานะถึงไม่รวยเท่าเจ้าแต่อาที่มั่งมีพอตัว อย่างน้อยก็มีเงินอยู่ในธนาคาร
ไม่ต่ำกว่าสองล้าน การที่หลานสองคนแสดงความกตเวทีต่ออาเช่นนี้ทำให้อาปลื้มใจมาก ขอให้มีความสุขความ
เจริญยิ่งๆเถอะพ่อคุณ

เสียงหวนยกมือไหว้

“สมพรปากเถอะครับ ฟุ้งนี้ผมจะพาพวกเราไปดูตึกใหม่ ดูแปลนนี่ซีครับ ห้องของเราผมทำไว้พร้อมทุกห้องมีป้ายทองเหลืองติดบอกชื่อเจ้าของห้อง

เจ้าแห้วพูดสอดขึ้นเบาๆ

“รับประทานห้องของผมมีชื่อใหม่ครับ”

อาเสี่ยสะดุ้งโหยงแล้วหันมายิ้มกับเจ้าแห้ว

“มีซี แกเป็นคนสำคัญไม่มีได้รี หน้าห้องแกมีป้ายทองเหลืองเขียนไว้ว่า พนักงานรับใช้จีปาละ”

“แหม” เจ้าแห้วคราง “รับประทานก็ไปเลยครับ”

เสียงหวนหัวเราะ

“คราวนี้แกสบายแล้ว แกมีห้องอยู่บนตึกติดต่อกับห้องของพวกเรา ไม่ต้องไปอยู่เรือนคนใช้เหมือนพวกคนใช้ชายหญิง แกสบายแน่ ห้องของแกกะทัดรัดลมพัดโกรกเย็นสบายตลอดวัน”

เจ้าแห้วถอนหายใจหนักๆ

“รับประทานผมคิดว่าถ้าผมได้ไปอยู่เรือนคนใช้รับประทานผมคงจะมีความสุขมากกว่าอยู่บนตึกครับ รับประทานอยู่บนตึกน่ากลัวจะถูกเรียกใช้วันหนึ่งไม่ต่ำกว่าสามสิบชั่วโมง

พล พัทธภรณ์ เห็นเจ้าแห้วชักทะลึงมากไปหน่อยก็ทำตาเขียว เจ้าแห้วหน้าถอดสีทันทีและไม่กล้าพูดอะไรอีก เจ้าคุณประสิทธิ์ ยิ้มให้กิมหวนและกล่าวขึ้นว่า

“อาชอบใจแกมาก กิมหวน นี่หมายความว่าพวกเราจะต้องย้ายไปอยู่บ้านใหม่ในเร็ววันนี่ซี”

“ครับ ถูกแล้ว ผมกะว่าราวสัปดาห์หน้าเราก็ควรจะย้ายไปได้ เลื่อยย้ายในวันศุกร์พวกเราจะได้มีความสุข ศิริสวัสดิ์พัฒนามงคลอิทธิบุญมณูผลสวัสดิ์มีชัย ไทย ไทย ๆ ๆ จะใหญ่ไชโย”

“เฮ้ย” เจ้าคุณปัจฉิมฯ ตวาดแหวด “อ้ายเวรนี้พูดอะไรอดพูดเป็นเล่นไม่ได้”

กิมหวนหัวเราะ

“ก็เราจะไปเอาจริงจังอะไรกับชีวิตละครับ สนุกสนานร่าเริงไว้จิตใจของเราจะได้มีความสุข คราวนี้พวกเราทุกคนจะสุขสบายกันทั่วหน้า ดูแปลนนี่สิครับคุณหาสนิใหม่ของเรากว้างขวางกว่าบ้าน “พัทธภรณ์” มากมายนัก ปลุกแบบใหม่ไม่มีหลังคา”

คุณหญิงวาดหน้าตื่น

“ตายละ ฝนตกก็เปียกหมดนะซีพองหวน บ้านไม่มีหลังคาจะอยู่ถัดกันได้อย่างไร”

“มีคาน้ำฟ้าแทนหลังคาครับ” กิมหวนพูดเสียงหัวเราะ “บ้านมีหลังคาโบราณเกินไป บ้านใหม่ของเรามีคาน้ำฟ้าขึ้นไปนั่งเล่นนอนเล่นได้ หรือจะเล่นแบดมินตัน เล่นสะเก็ด หรือเล่นไพ่ก็ได้”

ประไพยิ้มแป้น

“อู๊ย – อันหลังนี้เข้าที่ เล่นบนคาน้ำฟ้าไม่ต้องกลัวไปลิด หวานเลย”

กิมหวนอธิบายต่อไป

“นอกจากความใหญ่โตของตัวตึกแล้ว รอบๆบ้านของเรารวมราวกับอุทยานสวรรค์ มีสวนดอกไม้ซึ่งขณะนี้เริ่มมีดอกแล้ว แวนด้า หน้าวัว ไฮเดรนเยีย เยอบีร่า มีทั้งนั้นแม้กระทั่งอุตุตะพิด”

นิกรกล่าวถามขึ้นเบาๆ

“เดี๋ยวก่อน อ้ายเสี่ย มีห้องส้วมก็แหงวะ ถ้ามีแห่งเดียวกันสมัครใจอยู่ที่นี้ดีกว่า เข้าๆคิวยาวเหยียดซีก็เยยจรอแล้วถ้าเจอคุณพ่อเข้าก่อนละก็อัยเยนสะคือละคอยไปเถอะ อย่างซีหุ้หุ้หมาก็ครั้งชั่วโมง”

กิมหวนหัวเราะก๊าก

“แกไม่ต้องวิตกในเรื่องนี้ ทุกห้องนอนมีห้องน้ำ ห้องส้วมเสร็จ เฉพาะห้องสุขาคือห้องน้ำห้องส้วมกว้างถึง ๔ เมตรและยาว ๖ เมตร ปูกระเบื้องเคลือบ มีอ่างล้างหน้าอาบน้ำอย่างห้องเดอลุกซ์หัวหิน มีฝักบัวอาบน้ำ มีเก้าอี้นอนแบบทันสมัยสำหรับนอนพักผ่อนในห้องน้ำด้วย”

คุณหญิงวาดยิ้มให้เสี่ยหงวน

“สำหรับห้องน้ำของอาขอโถงดินใบย้อมๆ สักใบนะ พอหงวน”

อาเสี่ยชมวดคิ้วย่น

“ตายละครับ อยู่ตึกหรรษาใช้โถงดิน คุณอาจะเอามาทำอะไรครับ”

“เถอะน่า บอกได้หรือชอบกลจริงเชียว”

คณะพรรคสี่สหายหัวเราะขำพร้อมๆ กันเสียงลั่นห้อง ทุกคนตื่นตื่นอยากจะเห็นตึกหลังนี้ ต่างเข้ามาห้อมล้อมมองดูแปลนก่อสร้างตึก แต่ดร.ดิเรกคนเดียวเท่านั้นที่ดูรู้เรื่อง กิมหงวนทำหน้าที่อธิบายให้ ชี้ให้เห็นว่าห้องนอนของใครอยู่ตรงไหน ภายในตึกมีห้องอะไรบ้าง เสียงจ๊อกแจ๊กจอบแจดดังขึ้นทั่วห้องรับประทานอาหารจนฟังไม่ได้ศัพท์

ประกายเมียรักของ ดร.ดิเรกทำตาแดงๆ เหมือนกับร้องไห้ หล่อนแอบจูงมือนายแพทย์พาเสี่ยไปยื่นข้างประตูห้องแล้วพูดกับดิเรกด้วยเสียงสั่นเครือ

“ดิเรกขา อาเสี่ยทำให้ภาตองนึกถึงตัวเรา ดิเรกกับภานะไม่ใช่ลูกหลานของคุณอาเลย แต่เราได้มาอยู่ในร่มไม้ชายคาของท่านเป็นเวลาสิบกว่าปีแล้ว ได้รับความสุขสบายเหมือนกับบ้านเราไม่มีผิด คุณอาทั้งสองท่านต้องหมดเปลืองเงินสำหรับเราสองคนเดือนหนึ่งไม่ใช่น้อย คิดดูซิคะ อาหารมื้อหนึ่งเป็นเงินเท่าไร เราควรจะตอบแทนพระคุณของท่านบ้าง”

นายแพทย์หนุ่มเห็นพ้องด้วย

“ออไร ใจก็กำลังคิดเช่นนี้ ด็อนซ์ซอร์ ดาลิ่งโอะจะจัดการทเวที่ต่อคุณอาทั้งสองอย่างสามมที่เดียว”

แล้วดิเรกก็ก้มลงจูบริมฝีปากเมียรักเบาๆ

นันทายิ้มอายๆ

“เอ๊ว กลางวันแสดๆ จูบกัันต่อหน้าประชาชนมื่ออย่างทีไหน”

ดร.ดิเรกชมวดคิ้วย่น

“ฝรั่งไม่ถือน่าคุณนัน เมื่อนอกเขาจูบกัันแม้กระทั่งในส้วม บนรถประจำทาง ในโรงหนัง ตามร้านกาแฟ บางทีช้จักรยานสวนกันยังจูบกัันได้”

คุณหญิงวาดยิ้มให้นายแพทย์หนุ่ม

“ซุบซิบอะไรกับแม่ภาหา ดิเรก”

นายแพทย์หนุ่มเดินเข้ามาหาท่านเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาด

“คุณอาครับ เมื่อเจ้าหงวนแสดงความกตัญญูทเวที่ต่อคุณอาทั้งสอง ผมกับประกายก็ต้องสนองพระเดชพระคุณต่อคุณอาเช่นเดียวกัน ผม-ด็อกเตอร์ดิเรกพระสหายของท่านมหาราชจันทรกุมารยินดีสละเงินห้าหมื่นบาทซื้อเครื่องเรือนให้คุณอาทั้งสอง และผมจะซื้อรถยนต์เก๋งขนาดใหญ่ให้อีกคันหนึ่ง”

คณะพรรคสี่สหายตบมือลั่น คุณหญิงวาดยกมือตบศีรษะนายแพทย์หนุ่มด้วยความรักและกรุณา

“อย่าเลยดิเรกเปลืองเงินทองเปล่าๆ หลาน ง่า-แต่ว่าซื้อให้ก็ดีเหมือนกัน ของอาที่มีอยู่มันซ้กล้ำสมัยเสียแล้ว”

ประไพทำหน้าที่แสร้งหันมาทางผัวรักของหล่อน

“กรขา เราอย่าน้อยหน้าอาเสี่ยและคุณหมอนะคะกร”

นิกรจึยกปากแล้วโบกมือ

“เฉยเหอะ อยู่เฉยๆดีกว่า เราไม่ต้องยุ่งหรือ ก็เป็นหลานคุณอาท่านไม่ใช่คนอื่น หลานในไส้จริงๆ ไม่จำเป็นต้องไปให้อะไรท่านหรือ มีแต่ท่านจะให้เราว่าไม่ถูก”

“หรือคะ” ประไพพูดเสียงอ่อย “ยังงั้นก็ดีเหมือนกันนะคะ เราจะได้ไม่ต้องเสียอัฐ”

เจ้าคุณปัจฉิมก็ยกมือตบบ่าเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ แล้วพูดขึ้นบ้าง

“เจ้าคุณที่รัก ผมจะตอบแทนบุญคุณของเจ้าคุณและคุณหญิงบ้างละ มันถึงคราวที่พวกเราตอบแทนบุญคุณของเจ้าคุณและคุณหญิงแล้ว ผมนี่เป็นคนจนไม่ร่ำรวยเหมือนอย่างเจ้าหงวนเขา ผมขอสลະเงินเพียงแสนบาทซื้อเครื่องตกแต่งบ้าน ตั้งแต่ชุดรับแขก ชุดรับประทานอาหาร และตู้เย็นขนาดใหญ่ วิทยุอย่างดี และเครื่องเฟอร์นิเจอร์อื่นๆ อีก”

เสียงตบมือดังขึ้นสนั่นหวั่นไหวลั่นห้อง เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยื่นมือให้เพื่อนรักของท่านจับ

“ขอบใจมากท่านเจ้าคุณ เจ้าคุณซื้อให้ผมก็เท่ากับเป็นของเจ้าคุณเองนั่นแหละ เพราะพวกเราทั้งหมดนี้ จะไม่มีวันแตกแยกกันเป็นอันขาด เราจะอยู่ร่วมทุกข์สุขกันไปชั่วชีวิตดิฉัน”

คุณหญิงวาดมองดูหน้านิกร หลานชายจอมทะเล้นของท่าน

“แคะใจดำมาก”

“ปู่ไร้ ชาวแหง้แลยครับ”

“อะไรวะชาวแหง้”

“ก็ใจของผมนะซีครับ”

“เฮอะ ชาวแหง้ พอเมียกระต๊ิบว่าไม่ควรจะน้อยหน้าคนอื่นเขาแกดยายไฟทันที แคะควรจะตอบแทนบุญคุณฉันบ้างซี ฉันเลี้ยงแกมาตั้งแต่ตื่นเท่าฝาหอยจนกระทั่งเท่าหน้าเจ้าแห้ว อย่างน้อยแกควรจะซื้ออะไรให้ฉันอย่างหนึ่งเพื่อเป็นที่ระลึก”

นายจอมทะเล้นยิ้มแป้น

“โอ. เค. ครับคุณอา ผมจะซื้อของขวัญให้อย่างงามทีเดียว แล้วคอยดูใจอ้ายกรบ้าง สักร้อยสองร้อยสำหรับคุณอาผมไม่เสียดายเลย”

“ถูก” คุณหญิงวาดร้องลั่น “ลำบากนักก็ไม่ต้องให้ไว้ย นึกว่าจะให้ของมีค่า หนึ่งร้อยสองร้อยไม่เสียดายไร้-อ้ายผีดิบ”

นิกรหัวเราะก๊าก หันทาทงเจ้าแห้ว

“ว่ายังไงอ้ายแห้ว ใครๆเขาคิดตอบแทนบุญคุณคุณอาทั้งสองกันทั้งนั้น แกจะไม่ให้อะไรท่านบ้างหรือ”

เจ้าแห้วทำหน้าที่ชอบกล

“รับประทานคิดดูก่อนครับ บางทีผมจะซื้อหมากดิบหน้างามๆ ให้ท่านสักสองทะเลย”

คณะพรรคสี่สหายอดหัวเราะไม่ได้ ทุกคนพากันมองดูแปลนบ้านและซักถามรายละเอียดจากเสี้ยหงวนต่อไป เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ปรารภกับคุณหญิงของท่านเบาๆ

“อยู่บางกะปิดีเหมือนกันนะคุณหญิง อากาศสบายกว่าที่นี่มาก แต่ว่าบ้านหลังนี้เราจะทำอย่างไร ปล่อยทิ้งไว้เฉยๆ ก็รังแต่จะชำรุดทรุดโทรม”

“ไร้-มันจะยากเย็นอะไรคะ ให้เขาเช่าก็สิ้นเรื่อง บ้านเราไม่ใช่เล็ก ถึงค่อนข้างเก๋าก็ว่างขวางและอยู่สบายสำหรับครอบครัวใหญ่ๆ ดิฉันจะให้เจ๊กเช่าคะ”

พล พัทธภรณ์ หันมามองดูแม่ของเขาทันที

“ทำไมจำเพาะเจาะจงให้เจ็กเช่าด้วยล่ะครับคุณแม่ ให้คนไทยเช่าไม่ได้หรือครับ เป็นการช่วยเหลือพี่น้องของเรา”

“โอ๊ย-แกอย่ารู้ดีที่น้อยเลยอะพล เจ้าของบ้านเช่าเนาะไม่มีใครเขาอยากให้คนไทยเช่าหรอก ผู้ให้เจ็กเช่าไม่ได้เรียกแป๊ะเจี๊ยะเท่าไรก็ได้ ค่าเช่าแพงแสนแพงก็สู้ ถึงตรุษสารทยังเอาหมูเห็ดเป็ดไก่มาให้อีก แก่ไม่สังเกตุบ้างหรือบ้านเช่าเดี๋ยวนี้นะล้วนแต่คนจีนเช่าอยู่ทั้งนั้น ส่วนคนไทยมักจะเข้าไปอยู่ตามตรอกลึกๆ หรือม่ายก็ห่างไกลจากตัวเมืองออกไปทุกที แม้คิดว่าบ้านเราอาจจะได้ค่าเช่าเดือนละหกพันบาท แป๊ะเจี๊ยะอีกสองหมื่นบาท ค่าเช่าลวงหน้าอีกสามเดือน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ทำตาปริบๆ

“คุณหญิงพูดจริงๆ หรือพูดเล่น ถ้าพูดจริงคุณหญิงก็ยิวอย่างมหาวยร้าย”

คุณหญิงวาดหัวเราะ

“พูดเล่นคะ บ้านของดิฉัน ดิฉันไม่ให้ใครเช่าหรอก ดิฉันจะย้ายโรงงานเครื่องสำอางของเรามาอยู่ที่นี้หรือม่ายดิฉันจะสร้างหอพักขึ้น จะได้ช่วยเหลือเด็กนักเรียนต่างจังหวัดให้มีที่พักอย่างสุขสบายและเสียเงินน้อย”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เห็นพ้องด้วย

“ประการหลังนี้ฉันเห็นด้วย ตั้งหอพักเป็นดีที่สุด รับนักเรียนชายหญิงให้อยู่รวมกันห้องละสองคน”

“เฮ้อ” คุณหญิงวาดเอ็ดตะโร “มืออย่างรี จะให้นักเรียนชายหญิงอยู่รวมกัน ลูกนักเรียนก็ออกมาขี้ขี้เต็มหอพักเท่านั้นเอง”

“อ้อ จริงนะ ยังงั้นก็แล้วแต่เธอเถอะ ความคิดวันนี้ฉันขอสนับสนุน”

นิกรว่า “ถ้าจะให้ดีสู้ทำโรงแรมไม่ได้ครับ โรงแรมทุกแห่งมีรายได้งามมาก ผมจะติดต่อกับเจ้หนอมและคุมโรงแรมเอง”

คุณหญิงวาดกลืนน้ำลายติดๆ กันหลายครั้ง

“แต่คุณแม่ชู้ตออกไปนอกห้องเลย ชะ-ชะ จะให้เอาหากินในทางเป็นเจ้าของโรงแรม ไร-แกจะคิดทำอะไรฉันไม่เห็นว่ามันจะเข้าแก่ปเลย บ้านแก่ที่เพชรบุรียังโง่งม ฝรั่งเศสหมดสัญญาเช่าแล้วเรียกคืนสิ จะได้ตั้งโรงแรม”

นายจอมทะเล้นหัวเราะหึๆ เดินเข้ามาดูแปลนบ้านอย่างสนใจ กิมหงวนอธิบายฟัง ทำให้คณะพรรคสี่สหายตื่นเต็นอยากเห็นคฤหาสน์ที่กล่าวนี้มาก

วันรุ่งขึ้น ตรงกับวันพุธ

ในราว ๙.๐๐ น. เศษ “คาติลแล็ค” เก่งกับ “บูอิค” เก่งรวมสองคัน ได้พาคณะพรรคสี่สหายมาถึงบ้านใหม่ที่บางกะปิแล้ว กิมหงวนเป็นผู้ขับ “คาติลแล็ค” เก่งซึ่งแล่นนำหน้า

รถทั้งสองแล่นเลยซอยพร้อมพงศ์ไปไม่กี่มากน้อยก็ถึงวิมานใหม่ของอาเสี้ยกิมหงวน ซึ่งเนรมิตรขึ้นจากเงินหกล้านอันเป็นเงินส่วนตัวของอาเสี้ยคนเดียว

อาเสี้ยทำสัญญาอนุญาตให้เจ้าแห้วซึ่งขับ “บูอิค” ตามมาให้เบารถ และหยุดหน้าวิมานใหม่ของเสี้ยหงวน รั้วหน้าบ้านเป็นรั้วเหล็กโปร่ง ด้านล่างก่ออิฐโอบปูนตามแบบบ้านชาวตะวันตก ประตูใหญ่หน้าบ้านเป็นประตูไม้สักสองบาน แต่มีประตูของเล็กอยู่ทางขวา กิมหงวนกดแต่รถไฟฟ้าเรียกคนเฝ้าบ้านซึ่งเป็นจีนและเป็นคนของผู้รับเหมาสร้างคฤหาสน์หลังนี้

สักครู่หนึ่งบานประตูก็ถูกเปิดออกทั้งสองบาน รถเก๋งทั้งสองคันคลานเข้าไปในเขตบ้านอันมีบริเวณกว้างขวางถึงสิบไร่ ทุกคนตื่นตาตื่นใจอย่างยิ่งเมื่อแลเห็นตัวตึกสองชั้นอันทันสมัยท่าสัใจไป ใหม่เอี่ยมสง่างามยิ่งนัก สิ่งปลูกสร้างในเขตบ้านล้วนแต่งามตา สนามหญ้ามีหญ้าขึ้นเรียบเหมาะที่จะทำสนามเทนนิสได้ถึงสองคอร์ท

รั้วด้านข้างบ้านเป็นรั้วสังกะสีติดกับคูน้ำใส มีเก้าอี้ชิงช้า ม้านั่งหินอ่อน และเก้าอี้วงกลมรอบต้นมะม่วงใหญ่ข้างตึก
ข้างเรือนต้นไม่มีบ่อน้ำพุตกแต่งสวยงามมาก มีภูเขาเล็กๆ บ้านเล็กเรือนน้อยน่ารัก ศาลาพักผ่อนสร้างแบบเก๋ๆ
เหมาะสำหรับนั่งเล่นในตอนกลางวันที่อากาศร้อนจัด ครึ่งหนึ่งปลูกอยู่กลางน้ำ และอีกครึ่งหนึ่งอยู่บนพื้นดิน

คณะพรรคสี่สหายต่างพากันลงจากรถ เสียหวนร้องตะโกนเป็นภาษาควางตุ้ง พูดกับชาวจีนกลางคน
คนหนึ่งซึ่งกำลังเดินมาหาเขา

“เช็กตักไหละวา โละคว่านล้ำไสไหเถาเหากินไห”

คนของผู้รับเหมาทำหน้าต๊ะๆ ตบกระเป๋ากางเกงทั้งสองข้างแล้วได้ตอบกับอาสาเป็นภาษาควางตุ้ง

“เหากินไห ดี.ดี.ดี. ดีละวา”

กิมหงวนขมวดคิ้วย่นเอ็ดตะโรลั่น พูดเร็วปรือจนกระทั่งคณะพรรคสี่สหายอ้าปากหวอไปตามกัน

“ตีวลำม้าไทโห ย่ำพิดโกโกพิดหมา เมื่อวานนี้อ้าวให้ลื้อเก็บไว้นี้หว่า”

จีนกลางคนทำหน้าจ๋อย

“ม่ายเมและ เมแต่ก่อนแจประตูใหญ่หน้าบ้าน”

อาสาแยกมือเกาศีรษะแล้วดูลูกจ้างของผู้รับเหมา

“มักกะไฮ ลื้อไทโหหัวนุได้ อ้อ-อู๋นี่แล้ววียี ขอโทษที” แล้วอาสาเสียก็ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบกุญแจตึก

พวงบ่อเริ่มออกมา ล้วนแต่เป็นกุญแจเย็ลลือคแบบติดกับประตูตึก

นิกรเอื่อมมือเขี่ยแขนกิมหงวน

“เฮ้ย! ที่แกพูดตะกั๊นนี่ตะตาเป๊ะคนนั้นแกฟังรู้เรื่องไหมวะ”

“บู้ไธ” กิมหงวนคราง “อื้อเองอื้อยังฟังไม่รู้เรื่องนี่หว่า”

“แล้วแกจะพูดหาหอกอะไรกันวะ”

“อื้อ กันไม่ได้ไปพูดบนกะบานแกนี่หว่า”

นายจอมทะเล้นพยักหน้าหนึ่งๆ

“จริงวียี กันมันเสือกไปเอง”

เสียหวนหัวเราะชอบใจ เดินนำหน้าพาคณะพรรคของเขาและท่านผู้ใหญ่กับเมียๆ ของพวกเขาพร้อมด้วย
เจ้าแห้วอ้อมไปทางหลังตึก ทุกคนชมเปาะว่าคฤหาสน์หลังนี้เต็มไปด้วยความสวยงามสดดงามน่าดูมาก อาณาเขต
กว้างขวางกว่าบ้าน “พัชรภรณ์” เกือบสองเท่า ทางหลังบ้านมีสวนดอกไม้ซึ่งเต็มไปด้วยพันธุ์ไม้ดอกต่างๆ มีสะพาน
เล็กๆ ข้ามคูสวยงามมาก เรือนพักคนใช้ปลูกเป็นห้องแถวสองชั้นทาสีฟ้าเย็นตา มีเฉลียงสำหรับนั่งพักผ่อนในยามว่าง
ส้วมและห้องน้ำอยู่ข้างเรือน ห่างจากเรือนพักคนใช้เป็นโรงครัวที่สร้างแบบทันสมัยกว้างขวางพอดู ก็อกน้ำ
ประปามีหลายแห่งรวมทั้งท่อใหญ่สำหรับดับเพลิงเมื่อเกิดเพลิงไหม้ บ้านพักคนสวนเป็นบังกาโลหลังเล็กๆ น่ารัก
ด้านซ้ายมือเป็นสระใหญ่ติดต่อกับคูรอบบ้านเหมาะสำหรับว่ายน้ำหรือพายเรือเล่น ริมสระโบกปูน มีที่สำหรับ
กระโดดน้ำคล้ายกับสระของกรีฑาสมาคม ห่างจากสระน้ำไม่กี่มายน้อยปลูกเรือนโรงขนาดค่อนข้างใหญ่ สำหรับ
เล่นยิมนาสติกหรือซ้อมมวย

คณะพรรคสี่สหายต่างวิพากษ์วิจารณ์ถึงสภาพของบ้านนี้ ไม่มีอะไรที่เจติ นอกจากว่ายังขาดต้นไม้ใหญ่
เช่นต้นประดู่ กล้วย หรือ มะขาม

เมื่อตรวจดูบริเวณหลังบ้านเรียบร้อยแล้วกิมหงวนก็พาพรรคพวกของเขาและท่านผู้ใหญ่ขึ้นไปบนตึก
อาสาจัดแจงไขกุญแจเปิดประตูออก หลังจากนั้นทุกคนก็เข้ามาในตึก และช่วยกันเปิดประตูหน้าต่างให้แสงสว่าง
ส่องเข้ามา

ภายในตึกกว้างขวางงดงามมาก มีห้องรับประทานอาหาร ห้องโถงใหญ่ ห้องสมุด ห้องสำราญ ห้องรับแขก และห้องเก็บสัมภาระ ทุกคนติดใจห้องสำราญมาก เพราะผนังทั้งสองด้านเป็นกระจกแสงสว่างส่องเข้ามาได้เต็มที่ และเมื่อเปิดกระจกออกก็เย็นสบายเหมือนกลางแจ้ง มันในห้องขนาด ๖ เมตร ยาว ๑๐ เมตร

“นี่แหละความสุขของพวกเรา” กิมหงวนอธิบายให้เพื่อนของเขาฟัง “เราจะเล่นดนตรีกันก็ได้ นั่งคุยกันหรือเล่นไพ่กันก็ได้ กันจะซื้อเครื่องดนตรีมาให้ครบชุดทั้งดนตรีไทยและดนตรีสากล เราจะต้องช่วยกันทำบ้านของเราให้เป็นสวรรค์”

ดร.ดิเรกพูดเสริมขึ้นทันที

“เฮ้-ยู ห้องวิทยาศาสตร์ของกันมีหรือเปล่า”

อาเสียอมยิ้ม

“มีซี ก่อนจะสร้างตึกหลังนี้กันได้คิดแล้วว่าจะต้องมีห้องอะไรบ้าง ไป-เข้าไปในห้องโถง และเลี้ยวขวามือระหว่างห้องสมุดกับห้องกินข้าว จะมีทางลงไปห้องใต้ดินอันกว้างขวาง นั่นแหละคือห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของแก แกจะได้รับความสงบเงียบไม่มีเสียงอึกกะทิกครึกโครม มีเครื่องถ่ายอากาศและเครื่องทำความเย็นขนาดเล็กแบบคูลิ่งซิสเต็ม กว้างขวางกว่าห้องทดลองที่บ้านพญาไทเป็นไหนๆ”

นายแพทย์หนุ่มยื่นมือให้กิมหงวนจับ

“เวิ้ล-เวล-เวล—เวอริ์! แทงคิว ฟังแกพูดกันก็พอใจแล้ว”

กิมหงวนพาคณะพรรคของเขาออกจากห้องสำราญตรงมาห้องโถง แล้วเลี้ยวไปตามช่องตึกลงบันไดไปห้องใต้ดิน ทุกคนได้แลเห็นเครื่องกำเนิดไฟขนาดห้ากิโลวัตต์ใหม่เอี่ยมตั้งอยู่ทางมุมห้อง

“นี่คือเครื่องทำไฟของเรา” เสียหงวนพูดยิ้มๆ “เราไม่จำเป็นต้องวิตกอะไรในเรื่องไฟฟ้าดับๆ เปิดๆ หรือแสงริบหรี่เหมือนผีกระสือ เพราะเรามีเครื่องทำไฟของเราเอง เป็นเครื่องแบบใหม่ที่เดินเงียบกว่าเครื่องกำเนิดไฟฟ้าทุกชนิด”

คุณหญิงวาดกล่าวถามขึ้น

“แล้วน้ำประปาล่ะพอหงวน”

อาเสียเดินตรงไปที่อ่างล้างหน้าเปิดก๊อกประปาทันที น้ำไหลผ่านท่อออกมาค่อนข้างแรง

“น้ำกับไฟของเราต่อไว้เสร็จเรียบร้อยแล้วครับ แต่ถ้าน้ำไหลกะปริบะปรอย มันก็เป็นเรื่องที่ดีเรกจะต้องเป็นผู้แก้ไข”

“ออไรน์-ออไรน์” นายแพทย์หนุ่มรับรอง “ไอสามารถทำให้น้ำประปามีไหลกะปริบะปรอยไหลโกร๊กเลยไม่ยากเย็นอะไร”

ห้องทดลองวิทยาศาสตร์เป็นขนาดกว้าง ๕ เมตร และยาว ๑๐ เมตร ผนังทั้งสี่ด้านทาสีฟ้า เครื่องทำความเย็นอยู่ใกล้ๆ กับเครื่องกำเนิดไฟฟ้านั้นเอง มีพัดลมถ่ายเทอากาศอยู่สี่เครื่อง ตั้งอยู่ที่ช่องลม

“ดอลิ่ง ไอจะจัดห้องนี้เป็นห้องปฐมพยาบาลด้วย พวกเราใครป่วยไข้ ก็จะได้รักษากันเต็มไม้เต็มมือ รับตรวจโรคฉีดยาฆ่าดัดอัฐไม่คิด” แล้วดิเรกก็ผิวปากหรือพอใจในความกว้างขวางของห้องนี้

เมื่อชมห้องใต้ดินเรียบร้อยแล้ว เสียหงวนก็พาคณะของเขาขึ้นมาข้างบน เลยขึ้นบันไดไปชั้นบนของตัวตึก บันไดขึ้นชั้นบนอยู่ในห้องเล็กๆ ห้องหนึ่ง ไม่ได้อยู่ในห้องโถง คุณหญิงวาดว่าบันไดแคบไปหน่อยและพรมที่ปูบันไดก็ควรจะมีพรมสีแดง ไม่ใช่สีเขียว แต่เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ว่าแบบนี้สวยดีแล้ว ท่านสม้ยดี

ชั้นบนของตัวตึกโปร่งสบาย มีทางลมพัดเข้ามาเกือบทุกด้าน ห้องหน้ามุขเป็นห้องของเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาด ซึ่งเป็นห้องที่กว้างขวางหรูหราที่สุด ติดๆ กันคือห้องของเจ้าคุณปัจฉิมฯ ถัดไปคือห้องพล นิกร

“แล้วเราจะมีการขึ้นบ้านใหม่ใหม่เจ้าคุณ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ นิ่งคิด

“เอ – เรื่องนี้ถามคุณหญิงเขาดีกว่า เพราะผมขึ้นกับคุณหญิงเขา เขาเป็นผู้เผด็จการในบ้านนี้”

คุณหญิงวาดยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“เรื่องขึ้นบ้านใหม่นะต้องมีตามธรรมเนียมซีคะ เราจะได้ของขวัญ คนมีเงินอย่างเรานะ ส่งบัตรเชิญไปให้ใครเขาก็ต้องมา เพราะมนุษย์เราทุกวันนี้เขาคบกันด้วยเงิน ยกย่องบูชาคนมีเงิน เจ้าคุณกับดิฉันถูกเชิญไปในงานแต่งงาน งานวันเกิด งานขึ้นบ้านใหม่ งานโกนผมไฟ หรืองานเปิดร้านบริษัทร้านค้า เราได้เสียของขวัญไปมากต่อมากแล้ว ซึ่งดิฉันได้ฉบับที่กไว้ ใครเคยเชิญเราเราต้องเชิญเขา จะได้ได้ของขวัญยังงี้ล่ะคะ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พยักหน้าหงิก

“ถ้าอย่างนั้นเราต้องรีบเตรียมการไว้ให้พร้อม มีการเลี้ยงอาหารแบบโต๊ะจีน และมีการแสดงเบ็ดเตล็ด อะไร บ้าง”

“คะ ควรจะเป็นอย่างนี้ ดิฉันจะโทรเลขเชิญพี่ชายด้วยบางที่เราอาจจะได้ของขวัญมีค่าจากพี่ชาย”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หัวเราะหึๆ

“เชิญมาเถอะ แต่อย่าไปหวังเรื่องของขวัญของพี่ชาย อุจจาระของแกยังไม่ยอมให้หมากิน สู้ดูดสารเก็บไว้ทำเป็นปุ๋ยรดพืชผักต่างๆ”

คณะพรรคสี่สหายพั่วเราะลั่น นิกรเดินตีหน้ากะเรียกระดอออกมาจากห้องนอนของเขาแล้วตรงเข้ามาหา กิมหงวนยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเป็นเวลา ๑๐.๐๐ น. เศษ เขากล่าวกับคุณหญิงวาดอย่างนอบน้อม

“เรากลับกันที่หรือครับ ผมจะได้พาคุณอาไปที่กรมทะเบียนที่ดิน จัดแจงโอนหน้าโฉนดที่ดินที่นี้ให้ เป็นของคุณอา”

คุณหญิงสันศิริฯ

“ไม่จำเป็น พ่อหงวน อาไม่โลภโมโหดอะไรหรอก ที่ดินของอาที่ตั้งเยอะเยอะ ที่บ้านกล้วยก็มี พระโขงก็มี ทางถนนพหลโยธินก็มีตั้งยี่สิบกว่าไร่ เธอเป็นเจ้าของบ้านนี้ก็แล้วกัน”

นวนลลออกพูดขึ้นทันที

“ไม่ได้หรอกคะ คุณอาขา อย่าให้หนูกับเฮียเสียความตั้งใจเลยนะคะ เราต้องการตอบแทนพระเดชพระคุณของคุณอาทั้งสอง ไปโอนโฉนดเสียให้เรียบร้อยเถอะคะ”

คุณหญิงวาดโบกมือ

“ไม่ต้องนำ หลานสาว”

อาเสี่ยพูดเสริมขึ้น

“เสียเวลาไปเดียวเดียวเท่านั้นแหละครับ ถ้าผมโอนโฉนดให้คุณอาเรียบร้อยแล้วผมคงมีความสุขมาก”

คุณหญิงวาดยิ้มแห้งๆ พูดเสียงอ่อยๆ

“เอา-โอนก็โอน บอกว่าไม่ต้องๆ อ่อนนวนอนอยู่ได้”

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“คุณอาท่านไม่เอาโอนให้กันก็ได้วะ ไม่รังเกียจเลยให้ดินตาย”

คุณหญิงวาดตวาดแว๊ด

“ทะเล้ง!”

คณะพรรคสี่สหายยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน ต่อจากนั้นกิมหงวนก็พาทุกคนลงมาจากชั้นล่างของตัวตึกต่างคนต่างมองดูห้องหับต่างๆ อย่างไม่เบื่อ คฤหาสน์หลังนี้สวยงามอย่างไม่มีที่ติเลย

บัตรเชิญขึ้นบ้านใหม่ของเจ้าคุณประสิทธิ์ และคุณหญิงวาดถูกส่งไปตามบรรดามิตรสหายและวงศา คณาญาติโดยทั่วหน้า สีสหายและเมียๆ ของเขาก็เชิญแขกของตนเช่นเดียวกัน กำหนดมีงานขึ้นบ้านใหม่ในตอนเย็นวันเสาร์ที่จะถึงนี้

พอเช้าวันศุกร์ฤกษ์งามยามดี คณะพรรคสีสหายก็ย้ายไปอยู่วิมานใหม่ที่บางกะปิ ริมถนนสายกรุงเทพฯ - สมุทรปราการ

องค์การ ร.ส.พ. เป็นผู้รับเหมาขนข้าวของ และคิดราคาถูกมากจนคุณหญิงวาดแปลกใจไม่น้อย วันนี้พวกคนใช้ชายหญิงของบ้าน "พัชรภรณ์" ต้องทำงานอย่างหนักที่สุดเหน็ดเหนื่อยเมื่อย่ำไปตามกัน

รถยนต์ของ ร.ส.พ. รวมห้าคัน ได้ขนของคันละสามเที่ยว ชนเสร็จเที่ยงพอดี ต่อจากนั้นสีนางก็ควบคุมคนใช้ชายหญิงจัดบ้านเป็นการด่วน นิกรส่งกรมกรรพประจำทางของเขายี่สิบคนมาช่วยทำงานยกตู้โต๊ะเตียงและของที่มีน้ำหนัก

ในราว ๑๕.๐๐ น. บ้าน "พัชรภรณ์" ใหม่ก็เป็นระเบียบเรียบร้อยงามตา โต๊ะเก้าอี้รับแขกและเฟอร์นิเจอร์ต่างๆ ล้วนแต่ใหม่เอี่ยม ซึ่งบริษัททำเครื่องเฟอร์นิเจอร์ที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งได้ส่งมาให้ตั้งแต่วันนี้

เวลาผ่านพ้นไปตามลำดับ พอ ๑๖.๐๐ น. คณะพรรคสีสหายก็จัดแจงอาบน้ำแต่งตัวใหม่อย่างหรูหราเตรียมต้อนรับแขกผู้มีเกียรติที่จะมาในงานขึ้นบ้านใหม่ คนใช้ชายหญิงทุกคนแต่งกายสะอาดเรียบร้อย

รถยนต์ของภัตตาคาร "เลหาห้อย" ซึ่งเป็นภัตตาคารชั้นเยี่ยมรวมสองคัน ได้มาถึงบ้านใหม่ของสีสหายในเวลา ๑๖.๓๐ น. แจ็กบอยแต่งเครื่องแบบเรียบร้อย ช่วยกันลำเลียงโต๊ะเก้าอี้ภาชนะต่างๆ ในการประกอบอาหารจีนลงจากรถ ชั่วเวลาครู่เดียว ที่สนามใหญ่หน้าตึกก็มีโต๊ะปูผ้าขาวตั้งอยู่ ๑๕ โต๊ะๆ ละ ๑๐ คน

แขกที่เชิญมาแต่ละคนล้วนแต่ท่านผู้ดีมีเกียรติ และมีเงินซื้อของขวัญราคาแพงมาให้ คณะพรรคสีสหายเลือกเชิญแต่คนมีเงินทั้งนั้น

พอ ๑๗.๐๐ น. ล่วงแล้ว บรรดาแขกซึ่งความจริงคนไทยทั้งนั้นก็ทยอยๆ กันมายังวิมานใหม่ของสีสหายรถยนต์เก๋งคันเกือบเท่าบ้าน คลานเข้ามาในบ้านใหม่ที่ละคันสองคันจนไม่มีที่จอด ต้องจอดนอกถนนใหญ่หน้าบ้านเป็นแถวยาวเหยียดสุดสายตารวมร้อยคัน มีทุกยี่ห้อทุกแบบ

พล นิกร กิมหงวน และ ดร.ดิเรก ทำหน้าที่เป็นปฏิคม ต้อนรับแขกและคอยรับของขวัญอันมีค่า สีสหายแต่งกายเหมือนกัน ในชุดซีกอกสีขาวยาว ผูกเนกไทตาหมากรุกสีเทาสลับแดง

เจ้าคุณ คุณพระ คุณหญิง คุณนาย เจ้าสัว เจ้าแก้ว อาเสี่ย และ ๗พนฯ ท่าน ตลอดจนผู้แทน นายพล นายพัน ได้มาร่วมรับประทานอาหารและอวยพรอย่างอุ้นหนาผาดั่ง ล้วนแต่แขกหญิงๆ และเป็นเพื่อนกาวๆ ของเจ้าคุณประสิทธิ์ และคุณหญิงวาดเป็นส่วนมาก

บนโต๊ะยาวสองโต๊ะในห้องโถง เต็มไปด้วยของขวัญอันมีค่าล้นหลาม ของบางอย่างใหญ่มากนำขึ้นวางบนโต๊ะไม่ได้ก็มี ตู้เย็นขนาด ๙ คิว วิทยุ ๑๒ หลอดมีเครื่องเล่นจานเสียง พัดลมตั้ง แจกันลายคราม เครื่องแก้วเจียรไร เครื่องเงิน นาฬิกาขวนชนิดตีเป็นเพลง กระเช้าดอกไม้สด ถ้วยชามชุด ช้อนล้อมและมีดโต๊ะชุด เครื่องซักผ้า โดยเฉพาะเครื่องรับวิทยุขนาด ๕ หลอดมีถึง ๑๐ เครื่อง

คนที่มั่งมีอยู่แล้ว จะประกอบกิจการงานมงคลใดๆ ย่อมได้ผลและได้กำไรเสมอ คุณหญิงวาดจ้างเหมาภัตตาคารทำอาหารเลี้ยงแขกเป็นเงิน ๖,๐๐๐ บาทเท่านั้น แต่ท่านได้รับของขวัญคิดเป็นเงินหลายหมื่น โดยเฉพาะตู้เย็นขนาด ๙ คิวตู้เดียวราคาเกือบ ๔,๐๐๐ แล้ว

เมื่อได้รับประทานอาหาร เจ้าคุณประสิทธิ์ และคุณหญิงวาดก็เชิญแขกทุกคนที่อยู่บนตึกลงมานั่ง รับประทานอาหาร แสงไฟฟ้าจากเครื่องทำไฟส่องสว่างไปทั่วสนามหน้าตึก ตามสุ่มทุมพุ่มไม้ประดับไฟฟ้าสีต่างๆ งามตา

บรรดาผู้มีอันจะรับประทานต่างสนทนาพากันอย่างสนุกสนาน สุภาพสตรีอยู่ในเสื้อผ้าอาภรณ์อันวิจิตร บางคนอายุร่วมห้าสิบแล้วแต่งตัวราวกับสาวรุ่นๆ จะพูดจะจาพูดจากระชดกระช้อย

งานเช่นนี้แหละคืองานสังคม แต่ถ้าหากว่าตาสีตาสาดานาดานิน จัดงานขึ้นบ้านใหม่ของแกย้อมไม่ถึงว่าเป็นงานสังคม เพราะบ้านของตาสีตาสาไม่ใช่ตึก เป็นกะต๊อบเล็กๆ มิตรสหายของแกก็ล้วนแต่คนยากคนจน

สี่สหายนั่งร่วมโต๊ะกับเจ้าคุณและคุณหญิงวาด มีเจ้าคุณปัจจนิกฯ กับเจ้าสัวกิมไซ และคุณท้าวใหญ่พี่สาวร่วมสายโลหิตของคุณหญิงวาด หรือท่านป้าของนิกรนั่งอยู่ด้วย ยังมีเก้าอี้ว่างอีกตัวหนึ่ง

ทุกๆ โต๊ะเต็มไปด้วยอาหารสนทนากันเอะอะเฮฮา แต่โต๊ะเจ้าของงานเงียบกริบ ทุกคนเกรงใจคุณท้าว นั่นเองจนแทบจะไม่ได้พูดอะไรกัน คุณท้าวใหญ่แต่งกายแบบผู้ดีก้าว นุ่งขึ้นยกलयทอง สวมเสื้อแขนยาวแคศอก เนื้อตัวเกลี้ยงปราศจากเครื่องประดับ มีแต่แหวนเพชรลูกที่นิ้วนางมือซ้ายวงเดียว แต่ราคาของมัน แสนบาท !!

ใบหน้าของคุณท้าวเคร่งขรึมตลอดเวลา ท่านไม่ชอบการกินอาหารแบบโต๊ะจีน และท่านเกลียดดนตรีลีลาศเป็นที่สุด ซึ่งขณะนั้นดนตรีลีลาศคณะ “นกระจอกทอง” กำลังสวิงอยู่ในเรือนต้นไม้

ขณะนั้นโต๊ะอาหารมีเปิดต้นตามรายการอันดับที่สาม

คุณหญิงวาดลอบค้อนพี่สาวของท่าน แล้วกระซิบกับนิกรเบาๆ

“ดูคุณป้าแกชีวะ เก๊กชิบหายเลย เป็นอาละก้อเมื่อยหน้าแยะ”

นิกรอมยิ้ม กระซิบตอบ

“คุณอาช่วยตักเปิดต้นให้ท่านหน่อยซีครับ ผมรู้สึกว่าคุณกินตะเกียบไม่เป็น”

คุณท้าวใหญ่จู้ปากคุณหญิงวาดเบาๆ

“ทำไมเสียมารยาทอย่างนั้นนะ แม่วาด ในที่สังคมอย่างนี้กระซิบกระซาบอะไรกับเจ้ากร”

คุณหญิงวาดยิ้มแห้งๆ

“เปล่าค่ะ ง่า-คุณพี่รับประทานเปิดต้นเสียหน่อยนะคะ” พูดจบท่านก็ยกตะเกียบคีบคอบเปิดตั้งหลอด ออกจากตัวของมัน ยกจากหม้อวางลงในถ้วยข้างหน้าคุณท้าวใหญ่

“อื้อย... ฉันจะทานเข้าไปยังงัย แม่วาด ออย่าวุ่นวายไปเลย”

เจ้าสัวกิมไซคั่นคอยิบๆ ทำจุมูกบานเหมือนม้าพยายามอดกลั้นไว้ ในที่สุดทนไม่ไหวก็ขากเสลดเสียงลั่น

“ต้นขากออกมาได้” เสียหงวนดุลงของเขาเบาๆ

เจ้าสัวทำหน้าที่กระแจะราด รู้สึกอายใครๆ จนแทบจะแทรกแผ่นดินหนี เจ็บใจตัวเองที่เผลอตัวขากออกมา

“แหม-อาแป๊ะเผื่อไปจีนๆ ้วยี อาหงวน” แกสรวลภาพกับหลานชายอย่างน่าสงสาร

กิมหงวนยกมือชี้หน้าเจ้าสัว

“ชินขากอีกที่ซ้อมเลย พับผ่า”

คราวนี้คุณท้าวใหญ่ยิ้มเล็กน้อย พูดกับอาเสียทันที

“อะไร พ่อหงวน พูดกับลุงของเธอยังงี้ใช้ได้หรือ เธอแน่ะ เด็กๆสมัยที่พุทธกาลนี้เขาคูพี่ป้าน้ำอาอย่างนี้เอง”

อาเสียยิ้มแห้งๆ

“ผมห้ามแกหลายหนแล้วขอรับ ไม่ให้ขาก แกก็อดไม่ได้ แล้วยังงั้นนายหน้าเขานี่ครับ”

คุณท้าวใหญ่ไม่พูดว่าอะไรอีก ท่านยกแก้วน้ำแข็งขึ้นจิบ แล้วคลี่ผ้าเช็ดหน้าค่อยๆบรรจงเช็ดริมฝีปากของท่าน คุณหญิงวาดกล่าวถามพี่สาวของท่านเบาๆ

“อิมแล้วหรือคะ คุณพี่”

“อ๊ะ อิมแล้ว”

“ตายจริง กับข้าวยังมีอีกหลายอย่างนี่คะ ปลาจากระเม็ดน้ำแดง ตีนเป็ดผัดเห็ดสด เป้าฮื้อ แล้วก็ต้มยำหัวปลาอีก”

คุณท้าวพูดตัดบท

“ไม่ต้องเป็นห่วงพี่หรือคะ แม่วาด พี่อ้อมแล้ว เชิญรับประทานกันตามสบายเถอะละ”

คุณหญิงวาดเอื้อมมือหยิบคอบเปิดในซามคุณท้าวใหญ่ขึ้นมาพิจารณา แล้วท่านก็สั่งให้นิกรหลานชายจอมทะเล้นของท่าน

“อ้า-กินเสียลูก เสียตายมัน”

นิกรยกคอบเปิดขึ้น แต่ยังไม่ทันจะกัดกินก็สบตากับท่านป้าเข้า เขาสะดุ้งเล็กน้อย ความกลัวทำให้นิกรผลอตัวแลบลิ้นหลอกท่าน แล้วนิกรก็รีบกำศีระชะลงกำบังโต๊ะกัดคอบเปิดตุนกินอย่างเอร็ดอร่อย

“เออ-เจ้าประคุณเอ๋ย” คุณท้าวใหญ่ปลงอนิจจัง “แกกับฉันเป็นป้าหลานกันแต่เพียงชาตินี้ชาติเดียวก็แล้วกัน”

นายการุณวงศ์โผล่หน้าเข้ามา ปากเลอะเป็นเทือกและยังเคี้ยวตุ้ยๆ คุณท้าวใหญ่โกรธจนตาเขียวบัดหันมาพูดกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ เขาฯ

“อบรมสั่งสอนลูกเขยเจ้าคุณบ้างซี ดูได้หรือนะ ทำราวกับลูกไพร่สารเลวที่ไหนก็ไม่รู้”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ อมยิ้ม

“นี่ยังตื่นะครับ ถ้าหากว่าโต๊ะนี้ไม่มีคุณพี่นั่งอยู่ด้วย เจ้าก็รับประทานแบบสวาปามทีเดียว”

“ตาย-ตาย อู๊ยคูซี ยกถ้วยน้ำปลาขึ้นชด ตายแล้วกร”

นิกรยกคิ้วให้ท่านป้า ลูกขี้ย่นใช้ตะเกียบคีบผักกาดหอมในหม้อเปิดตุน น้ำเปิดหยดเรียกราด นิกรหงนหน้าขึ้นอ้าปากกับใบผักกาดแล้วเคี้ยวตุ้ยๆ หันไปสั่งซุ้มูกตั้งพริต

คุณท้าวใหญ่โกรธหนักเข้าก็เลยขัน

“พ่อกรจ๋า ว่างๆ ไปทานอาหารกับป้าที่วังสามเสนสักมื้อเถอะนะ”

นายจอมทะเล้นสั่นศีระชะ

“ไม่ไปละครับ”

“อ้าว-ทำไมล่ะ”

“กลัวคุณป้าเอาเท้าคลึงผม”

คุณท้าวใหญ่พยักหน้าซ้ำๆ มองดูหลานชายของท่านอย่างเศร้าใจ

“เจ้าควรจะทำตัวให้เหมือนพ่อพลกับพ่อดิเรกเขาบ้าง คูซี เขาจะกินจะอยู่น่ารัก ไม่มุ่มมามเหมือนแก ไม่ไหว ยิ่งโตยิ่งเลว เพราะคุณพ่อของแกตามใจแก แกจึงเสียคน”

“จริงครับ พ่อแม่ผมไม่สั่งสอนผม”

“แน่ะ-คุณน้าซี แม่วาด”

“เห็นแล้วค๊ะ”

คุณท้าวสะดุ้งโหยง

“อ้าว-หล่อนก็พลอยบ้าไปด้วย อากับหลานมันพอๆ กันนั่นแหละ”

สี่สหายถลันหัวเราะแทบแย้ ทุกคนรู้ว่าคุณท้าวใหญ่ผู้มีเท้าเรียวเล็ก เป็นผู้ตีที่ไวศไวกัดดีมาก ถือตัวและเจ้าระเบียบที่สุด มาบ้าน “พัชรภรณ์” ที่ไร ทุกคนหายใจไม่ทั่วท้องเพราะกลัวถูกเทศนา

อาหารจีนถูกเสิร์ฟตามอันดับ พวกแขกปรีเปรมไปตามกัน เพราะโต๊ะเงินที่เจ้าภาพจัดเลี้ยงเป็นอาหารชั้นที่หนึ่ง ไม่ใช่กับข้าวเฮงชวยดังที่เราท่านเคยโดนมามากต่อมาก

ในที่สุดการเลี้ยงอาหารค่ำก็สิ้นสุดลง

เจ้าแห้วแต่งสากลอย่างภูมิฐาน ยกไมโครโฟนออกมาจากเรือนต้นไม้และตั้งไว้กลางถนน ยกมือติดแปะๆ ลองดูว่าไมโครโฟนออกเสียงหรือไม่ เมื่อแลเห็นพวกผู้หญิงสาวๆ มองดู เจ้าแห้วก็พยายามแอ็กท่าทางให้ฝั่งผาย พุดลองเสียงในไมโครโฟน

“ฮัลโหล ๆ ๆ หนึ่ง สอง สาม แจ็ก นอน ซา ลี วัน ทู ทรี โฟ โฟร์” แล้วเจ้าแห้วก็เดินมาที่โต๊ะคณะพรรค สีสหายรายงานให้เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ทราบ “รับประทานไมโครโฟนเรียบร้อยแล้วครับ”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ พยักหน้ารับทราบ ลูกชิ้นยื่นพาตัวเดินไปที่ไมโครโฟน เสียงใครคนหนึ่งตบมือนำขึ้น แล้วทุกคนก็ตบมือกราวใหญ่ เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ยิ้มแบ่น ก้มศีรษะโค้งคำนับแขกผู้มีเกียรติ ศีรษะของท่านต้องแสง ไฟฟ้าเป็นมันแลลับ

“ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย บัดนี้การรับประทานอาหารได้สิ้นสุดลงแล้ว เราจะได้เชิญคุณท้าวใหญ่ ญาติผู้ใหญ่ ของเรากล่าวคำขอบคุณในนามของเจ้าภาพ—ง่าขอเชิญคุณท้าวใหญ่ขอรับ”

คุณท้าวใหญ่ยืนวาบไปหมดทั้งตัว ใบหน้าของท่านซีดเผือด

“ตายตาย ทำไมเจ้าคุณปัจฉินึกฯ เล่นพิเรนอย่างนี้ก็ไม่รู้ แล้วพี่จะพูดยังไงกับเขานี้ แอ่จริง”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หัวเราะหึๆ

“ก็พูดขอบคุณเขานะซีครับ คุณพี่หญิงเป็นผู้ที่มีอาวุโสสูงสุดในพวกเราสมควรแล้วที่จะต้องกล่าวคำขอบคุณแขกที่มาในงานคืนนี้แทนเรา”

คุณท้าวใหญ่ปลอบใจตนเองให้เข้มแข็ง ลูกชิ้นเดินย้ายกันกระเพื่อมๆ ตรงเข้าไปหาเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ที่หน้าไมโครโฟน เสียงตบมือดังขึ้นสนั่นหวั่นไหว คุณท้าวใหญ่มีกิริยากระดากอายเล็กน้อย ท่านกระแอมเบาๆ แล้วพูดไมโครโฟนทันที

“ท่านผู้ดีทั้งหลาย ข้าพเจ้าในนามของเจ้าภาพรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ท่านได้ให้เกียรติมาประชุมพร้อมกัน ในวันนี้ เนื่องในงานขึ้นบ้านใหม่ของเรา ข้าพเจ้าปลาบปล้ำใจจนไม่อาจจะพูดอะไรได้นอกจากขอขอบคุณท่าน และขออวยพรให้บรรดาท่านที่มาในงานของเรานี้ จงมีความสุขความเจริญด้วยจตุรพิธพรโดยทั่วหน้ากันเทอญ”

เสียงตบมือขึ้นอีก คุณท้าวใหญ่ยิ้มอวยๆ เดินกลับไปโต๊ะอาหารของท่าน เจ้าคุณปัจฉินึกฯ มองไปที่ชายชราคนหนึ่งแล้วท่านก็พูดไมโครโฟน

“คุณท้าวใหญ่ได้กล่าวอวยพรให้ท่านแล้ว ข้าพเจ้าขอเชิญท่านเจ้าพระยามหาศาลสมบัติ แขกผู้มีอาวุโส กล่าวคำปราศรัยตอบเจ้าภาพในนามของแขกด้วย”

มีเสียงตบมือตามธรรมเนียมของการกินเลี้ยง ซึ่งแขกไชโยเหล่านั้นคอยช่วยกันตบมือตลอดเวลา เจ้าพระยามหาศาลฯ พาร่างอันเต่าชราของท่านลูกชิ้นยื่น เดินหลังค่อมตรงเข้ามาหาเจ้าคุณปัจฉินึกฯ อายุของท่านแปดสิบเศษแล้ว แก่หง่อมเต็มทน แต่เมียสาวๆ ของท่านอายุในราวสิบห้าถึงสิบแปดมีอยู่ไม่ต่ำกว่าสิบคน

“ท่านเจ้าภาพผู้มีเกียรติ คำอวยพรของคุณท้าวใหญ่ย่อมทราบซึ่งใจพวกเราทุกคนโดยทั่วหน้า เท่าที่ พวกเราประชุมพร้อมกันในวันนี้ ก็เป็นการแสดงความเคารพรักและมีไมตรีจิตต่อท่านเจ้าภาพของงานนี้นั่นเอง ข้าพเจ้าในนามของแขกทุกๆ คน ขออวยพรให้ท่านเจ้าภาพทั้งหลายจงมีความสุขตลอดไป และขอให้คุณท้าวใหญ่ อันสวดยสดงดงามหลังนี้ยังยืนเป็นศรีสง่าอยู่ในย่านบางกะปิชั่ววันรันดร”

พอคุณป้าพูดจบเสียงตบมือก็ดังกราวขึ้น แต่แล้วใครคนหนึ่งก็ร้องเพลงที่เจ้าคุณป้าเกลียดที่สุด

“.....ตาแก่อยากมีเมียสาว ถือไม้เท้ายกแอ่ยกยัน ที่นี้เขามืออะไรกัน เอ๊วว่า.....ที่นี้เขามืออะไรกัน อ้อ-แม่สุวรรณเขาก็มีร้อง”

พวกแขกหัวเราะกันคึกคัก บางคนก็ปล่อยมาทัก ท่านเจ้าพระยามหาศาลฯ หันมาทำตาปริบๆ มองดูเจ้าคุณปัจจนึกฯ แล้วกล่าวถามด้วยเสียงกระซิบ

“อ้ายสัตว์คนไหนจะรับที่มันร้องเพลงแสดใจผมเช่นนี้”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ กลั้นหัวเราะแทบแย้

“ไม่ใช่สัตว์หรือครับได้เท่า ลูกเขยผมเอง”

“หา ลูกเขยเจ้าคุณรี บา-เจ้าคุณช่วยบอกเขาหน่อยสิครับ ว่าให้ลดความทะลึ่งลงเสียบ้าง ล้อผู้หลักผู้ใหญ่อย่างนี้ไม่ดีแน่ นี่ถ้าผมยังเป็นหนุ่มอยู่ละก็เห็นจะต้องเตะปากกันแน่นอน”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ อมยิ้ม

“ถ้าได้ทำเป็นหนุ่มเพลงนี้ได้เท่าก็คงจะนั่งฟังอย่างขบขัน”

“เออ จริงสินะเจ้าคุณ ไหนนะ ลูกเขยเจ้าคุณที่ร้องเพลงแทงใจดำผมนะคนไหน ที่เป็นหมอใช่ไหม”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ หัวเราะหึๆ

“ไม่ใช่หรือครับ คนนั้นถ้าร้องเพลงก็ต้องเป็นเพลงฝรั่ง เวลาร้องไม่ผิดอะไรกับเสียงสุนัขหอนเลยครับ คนที่นั่งติดกับคุณหญิงของผมนั่นแหละครับ”

“อ้อ-หน้าตาหมอทะลึ่งเอากวาก็ดีแล้ว”

“ครับ ผมเองยังถูกมันกะเข้าทุกวัน ไม่รู้จะทำยังไงครับ สันดานมันทะลึ่งเสียแล้ว ขึ้นอะอะไปมันก็คงจะทิ้งลูกสาวผม ต้องทนหวานอมขมกลืนเรื่อยมา”

เจ้าพระยามหาศาลฯ บ่นพึมพำ เดินกะย่องกะแยงกลับไปโต๊ะอาหารของท่าน

ทันใดนั้น รดจักรยานสามล้อคันหนึ่งได้แล่นเข้ามาในบ้าน “พัชราภรณ์” อย่างเข้มข้ำ ผู้ที่นั่งหน้าเธออยู่บนรถสามล้อเป็นชายรูปร่างสูงใหญ่พอกๆ กับเสียดหงวน ผมหงอกประปรายไว้หนวดจิ้ง มีกลองรำมะนาขนาดใหญ่หนึ่งใบวางอยู่บนตัก และกระเป่าหวายเก่าๆ ใส่เสื้อผ้าใบหนึ่งวางอยู่บนที่วางเท้า

พวกแขกทั้งหมดต่างพากันจ้องมองดูชายชราผู้นี้อย่างแปลกใจ คณะพรรคสี่สหายพูดกันจ้อกแจ้กจ้อแจ ลุงเขยของเรานั่นเอง แยกเดินทางมาถึงพระนครราว ๑๙.๐๐ น. ที่มาซำก็เนื่องจากขบวนรถไฟมีอุปสรรคบางประการ ต้องเสียเวลาอยู่ที่บ้านพาชีตั้งนาน

ลุงเขยแต่งสากลหรรษา ผัดหน้าขาววอก แกตั้งใจมาในงานขึ้นบ้านใหม่ของคณะพรรคสี่สหาย และจะมาพักอยู่ที่นี้สักสามสี่วันแล้วก็กลับนครสวรรค์ ส่วนกลองรำมะนาที่เอามาด้วยนั้นเป็นสมบัติดั้งเดิมของลุงเขย แกซื้อไว้เพียง ๔ บาทเท่านั้นเมื่อ ๔๐ ปีที่แล้วมานี้ ลุงเขยได้ทราบว่าคุณะนี้รัฐบาลจะสนับสนุนฟื้นฟูการค้าตัดเป็นการใหญ่ เพื่อให้หนักล้าตัดปราบคอมมิวนิสต์แทนเย่เกิดต่อไป จึงอุตสาหุ้หอบกลองรำมะนาของแกมาด้วย เข้าใจว่าคงขายได้อย่างน้อยสองร้อยบาท เพราะกลองรำมะนาเดี่ยวนี้นหายาก เนื่องจากช่างทำกลองหาไม่ได้นั่นเอง

บรรดาแขกที่มาในงานเข้าใจว่า ลุงเขยเป็นนักล้าตัดที่จะมาแสดงโชว์ลวดลายซึ่งเจ้าภาพพามา ท่านชายอะไรคนหนึ่งรับสั่งขึ้นดังๆ

“มีล้าตัดด้วยหรือนี้ สนุกกันละวะพวกเรา ไม่ได้ฟังเสียงล้าตัดมาเย่สิบกว่าปีแล้ว”

รดจักรยานสามล้อแล่นมาหยุดหน้าเรือนต้นไม้ คณะพรรคสี่สหายต่างลุกขึ้นพากันเข้าไปต้อนรับ ลุงเขยซึ่งกำลังก้าวลงจากรถในท่าทางที่ขลาดกลัวพวกเจ้าใหญ่นายโตที่มาในงานนี้ สี่สหายต่างยกมือไหว้นายเขยด้วยความเคารพและกล่าวทักทายตามสมควร

“อ้ายหมา” นายเขยกระซิบกับพลหลายชายของแก “ข้าประหม่าเต็มทนแล้วโว้ย ล้วนแต่เจ้านายใหญ่ๆ โตๆ เท่านั้น”

พลหัวเราะ

“ไม่เป็นไรหรอกครับ คุณลุงเอารำมะนามาด้วยถ้าคงจะมาเล่นลำตัดให้เราฟัง”

ลุงเซยสะดุ้งเฮือก

“เปล่า เข้าใจผิดเสียแล้วอ้ายหมา ข้าเอาติดมือมาขายหรอก”

แขกผู้มีเกียรติคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้น

“ลงมือหรือยัง คุณลุง พวกเราอยากฟังลำตัดเต็มทนแล้วครับ”

นายเซยยิ้มแหยๆ

“ตายละวะกู นี่พวกเจ้านายท่านคงคิดว่าข้าเป็นนักลำตัดเป็นแน่เชียว ทำยังไงดีล่ะ”

นิกรได้ทีก็แก้งขลุ่ยเซย

“ฯพณฯ ท่านท่านขอร้องให้คุณลุงเล่นลำตัด ไม่ร้องถูกจับไปซ้อมผมไม่รู้ล่ะ คุณลุงมองดูซิ ล้วนแต่นายพล นายพัน อัศวินอัศวเพศทั้งนั้น”

ลุงเซยทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องให้

“ข้าลืมหหมดแล้วไว้อ้ายหมา เมื่อหนุ่มเคยเล่นมาบ้างแต่เดี๋ยวนี้จดจำอะไรไม่ได้แล้ว มือไม้ก็แข็งโตราไม่ออก”

กิมหงวนจึ้ยปาก ทำหน้าชิงชังกับลุงเซย

“ไม่ได้ คุณลุง ร้องได้อย่างไรดีเลวสักเพียงไหนก็ต้องเล่น ดีไม่ดีพลอยทำให้พวกผมเดือดร้อนไปด้วย”

ชายชรากลิ่นน้ำลายเอือก

“ว่า-ถ้าข้ารู้ว่าเจ้านายมากหน้าหลายตาอย่างนี้ ข้าจำงก็ไม่ลงมาให้เสียอัฐคารศพ เอา-ร้องก็ร้อง ร้องไปตามเฮงชวย”

สี่สหายกลั่นหัวเราะแทบแสบ ดร.ดิเรกกล่าวถามด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“คุณลุงทานข้าวมาหรือยังล่ะครับ”

“หา ข้าวระอะ เล่นมาแล้วไว้อ พอลงรถที่สี่เตชันหวดข้าวแกงกะหรี่เสียสองจาน เจ็กมันจะเอาจานละสองบาทเกือบได้ตะปากกันแล้ว หน้อย-เห็นเป็นคนบ้านนอกจะมาชู้คนอย่างข้า ข้าเลยให้ไปสองบาท”

ท่านนายพลโททหารคนหนึ่งซึ่งเคยเป็นลูกศิษย์ของเจ้าคุณปัจฉิมฯ ได้เดินเข้ามาหาลุงเซยแล้วพูดขึ้นดังๆ

“ว่าไง พี่ชาย ลงมือเล่นหรือยังล่ะ”

เห็นเครื่องแบบนายพล ลุงเซยก็รีบทรุดตัวลงนั่งยองๆ ประนมมือ

“เอาละครับ กระผมจะร้องให้เจ้านายฟังเดี๋ยวนี้ แต่ว่าสู้เสียงไม่ได้สติ หรือกลอนมันไม่ไพเราะเพราะพริ้งก็ต้องอภัยให้ผมบ้าง ผมไม่ใช่รักลำตัดอาชีพ ผมเป็นลำตัดคอเมเจอร์ขอรับ”

ท่านนายพลอมยิ้ม

“ไม่เป็นไร พี่ชาย เพื่อความครึกครื้นในงานขึ้นบ้านใหม่” พูดจบท่านนายพลก็พาตัวเดินกลับไปนั่งที่โต๊ะของท่าน”

ลุงเซยมองดูหน้าสี่สหาย แล้วส่งกลองรำมะนาให้กิมหงวน

“อ้ายหมาหงวน เอ็งเป็นคนตีกลอง”

อาเสี้ยมยิ้ม

“ได้ครับ ผมตีกลอง อ้ายพลกับอ้ายกรและดิเรกเป็นลูกคู่ คุณลุงเป็นคนร้อง”

ชายชราถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง

“ว่า-กลุ่มใจจริงไว้อ กูนี้ไม่ควรรรนมาหาที่เลย ล้วนแต่เจ้านายใหญ่ๆ โตะๆ ทั้งนั้น ร้องผิดพลาดไปขายหน้าท่านแยะ แล้วก็ได้ชักซ้อมมาด้วย นึกไม่ถึงว่าจะถูกเจ้านายบังคับให้เล่นลำตัด”

ใครคนหนึ่งซึ่งเมาสักหน่อยร้องตะโกนขึ้นด้วยเสียงอันดัง

“ว่าไงลำตัด จะเล่นหรือไม่เล่น ถ้าไม่เล่นก็บอกมา”

อาเสี้ยแกล้งทำตาโต

“เร็ว คุณลุง รัฐมนตรีท่านคุณแล้ว ประเดี๋ยวโดนจับไปข้อมผมช่วยไม่ได้จะบอกให้ รัฐมนตรีคนนี้ท่านคุณ มาก”

ลุงเซยกลืนน้ำลายเอี๊ยก

“เอ็งอย่าซู่ซ่าให้มากนักเลยวะ อ้ายหมาหงวน เเท่านี้ซู่ซาก็ขึ้นไปอยู่บนหัวชมองหมดแล้ว ก็ไหนเขาสือกันว่า เดี๋ยวนี้ไม่มีการข้อมแล้วไม่ใช่หรือ”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“เขาเพิ่งออกกฎใหม่เมื่อวานนี้เองแหละครับ อนุญาตให้ข้อมได้อย่างแต่ก่อน ส่วนการยิงทิ้งก็ทำได้สุดแล้ว แต่กรณี”

“ตายละวะ ถ้ายังงั้นที่นี้ซู่ซ่าเห็นจะไม่ลงมาบางกอกอีกแล้ว อยู่บ้านซู่ซ่าดีกว่า นายอำเภอท่านก็ชอบกับซู่ซ่า ท่านมาที่บ้านซู่ซ่าก็จัดหาข้าวปลาเลี้ยงท่าน ทำผิดนิดหน่อยเป็นต้นว่าชายพีนไม่ออกไปเสร็จติดอาคารแสดมบ่ท่านก็ไม่ว่าอะไร”

กิมหงวนโบกมือ

“เอาละครับ ลงมือได้ อ้ายกรตีกลองตีกว่า เอ้าเอารำมะนาไป”

สี่สหายทลุดตัวนั่งขัดสมาธิบนพื้นหญ้า พวกเขกตบมือกันเกรียวกราว เจ้าคุณปัจจนึกฯ เดินเข้ามายืนข้างๆ แนะนำลุงเซยให้ร้องซ่างหน้าไมโครโฟน

“ไม่ต้องร้องดังนักพี่เซย ร้องเบาๆ ก็ได้ เพราะเครื่องขยายเสียงอันนี้กำลังมาก”

ลุงเซยยิ้มแห้งๆ

“ให้ผมร้องกรอกเย็นตาไฟตัวนี้ไซ้ใหม่เจ้าคุณ”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ หัวเราะก๊าก

“เขาเรียกไมโครโฟน ไม่ใช่เย็นตาไฟหรอก อ้ายนั่นมันเต้าหู้ใส่ปลาหมึกกับผักนึ่งและลูกชิ้น”

ชายชราพยักหน้า แกดถอนหายใจออกมาอีกครั้งหนึ่ง แสดงความลำบากยากเย็นใจที่จะต้องดันกลองสดเท่าที่จะนึกได้ ครั้นแล้วเมื่อเสียงกลองรำมะนาดขึ้น ชายชราก็ถอดเสื้อสากลอกโยนลงไปบนศิระระกิมหงวนพอดี แล้วแกก็ยกมือทั้งสองขึ้นรำร้องลำตัดเสียงแจ้วท่ามกลางเสียงรำมะนา

“นกเขาเคล้ำคู่ ชันคูอยู่บนยอดพฤกษา นกเอ๋ยเจ้าช่างมีความสุข เอ้าว่า นกเอ๋ยเจ้าช่างมีความสุข แต่ตัวผมมีทุกข์ ต้องมาเล่นรำมะนา”

สี่สหายช่วยกันรับลูกคู่อย่างครื้นเครง ลุงเซยรำแบบฮาวายควงสะโพกแสดงลวดลายเต็มที พวกเขกตบมือให้ร้องกันเกรียวกราว พอลูกคู่ร้องจบสองเที่ยวลุงเซยก็ร้องต่อไป

“ผมจะกล่าวสุนทร ร้องเป็นกลอนลำตัด แต่ผมไม่เจเนจัด ต้องขอความกรุณา ผมลำตัดรุ่นเก่า แก่เฒ่าเสียแล้ว สุ่มเสียงไม่แจ้ว ท่านได้โปรดเมตตา ตัวของผมชื่อเซย แต่ก่อนเคยร้องรำ ชาวโกราพระยังจำ ว่าผมปากเก่งกล้า ลำตัดวงไหนที่เก่ง ผมว่าดังไปหมด แม้กระทั่งนายสะอิด เอ้อเอี้ย ยังยกนี้วันทา เป็กพอ”

สี่สหายไม่ได้รับลูกคู่เพราะมัวคุยกันเพลิน

“ไม่เลววิ้ย” พลพูดยิ้มๆ “คุณลุงแกว่าได้ออดๆ รวากับท่องจำมา”

กิมหงวนหัวเราะ

“ดันกลองสดได้ดีมากทีเดียว”

ชายชรากลืนน้ำลายเอี๊ยก

“เฮ้ย-รับลูกคู่ซีวีย์ ดันมานั่งคุยกันเสียแล้ว”

พวกแขกหัวเราะกันอย่างไม่ต้องอั้น นิกรเงยหน้ามองลุงเซยแล้วยิ้มแห้งๆ

“รับตอนนี่หรือครับ”

“เออ”

“ปู่โธ่! แล้วก็ไม่ต้องบอกด้วย พวกผมรู้เรื่องเมื่อไหร่ล่ะครับ เห็นคุณลุงร้องได้แค่ลวงคล่องเลยมัวแต่ฟังกันเพลิน เอาไว้อย่างไร พวกเราช่วยกันรับลูกคู่หน่อย.....หญ้าไทรแม่หนูเอ๋ยหญ้าปล้อง เอวหญ้าไทรหญ้าปล้อง เอ๋ยหญ้าปล้องหญ้าไทร”

ลุงเซยกลืนน้ำลายติดๆ กันหลายครั้ง

“คนละเรื่องไว้อย่างไร ข้าไม่ได้ร้องลูกคู่อย่างนี้ ป๊ะแล้วเดียวไม่เล่นเลย ทำเป็นลำตัดเฮงซวยไปได้”

สี่สหายช่วยกันรับลูกคู่ทันที

“นกเขาเคล้าคู่ ชั้นคู่บนยอดพฤกษา ไย่นๆ นกเขาเคล้าคู่ เอ้าละว่า ชั้นคู่อยู่บนยอดพฤกษา เป๊กแม่ นกเอ๋ยเจ้าช่างมีความสุข ตะละล้า นกเอ๋ยเจ้าช่างมีความสุข แต่ตัวผมมีทุกข์ เพราะผมไร้ภรรยา เป๊กพ่อ”

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ยก ทำปากจู้ ย่องเข้ามาเตะลูกคู่คนละปีบสองปีบ ลุงเซยหัวเราะงอหายแล้วร้องต่อไป

“รัฐบาลท่านการุณ จะอุดหนุนพวกลำตัด พวกเย่เกดถูกตัดออกจากกรมโฆษณาฯ ท่านว่าร้องยี่ดยาว แสดงบทบาทนอกเรื่อง ท่านก็เลยชวนเคื่อง ถึงกับบอกศาลา เปิดโอกาสให้พวกผมได้คารมกันเล่น คอมมูนิสต์คงจะเผ่น เอ้อเอ๊ย..... ปราบให้เห็นทันตา เป๊กพ่อ”

คราวนี้ลูกคู่สี่สหายรับกันอย่างพร้อมเพรียง แต่รับคนละเรื่องคนละทำนอง ทำให้แขกที่มาในงานหัวเราะกันอย่างครื้นเครง

“กากรีย้า เอ้าว่า กากรีย้า นกสาธิตบินมาไวๆ เป๊กพ่อ”

ลุงเซยเหม้มปากแน่น ทำตาปริบๆ มองดูสี่สหายอย่างเดียดดาล

“ปู่โธ่ไว้อย่างไร เอ้ออะไรมาร้องกันวะ อ้ายหมา เข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ยเซียะ”

นิกรหน้าเหวอ

“ก็รับลูกคู่ให้คุณลุงยังงี้ล่ะครับ”

ชายชราয়มือเกาศีรษะ

“มันคนละเรื่องไว้อย่างไร ทำไมไม่ร้องนกเขาเคล้าคู่”

“ว่า” นิกรตรง “นกเขาตั้งสามสี่หนแล้ว เปลี่ยนเป็นนกสาธิตบ้างซีครับ”

ลุงเซยโมโหจนหัวเราะ

“เปลี่ยนยังงั้นมันยังไม่จบรำ ต้องร้องยี่งั้นไปก่อนซีไว้อย่างไร แล้วกัน มันช่างไม่เป็นประสาถิ่นเลยฮิ”

พลก่อกวกับเพื่อนเกลอของเขา

“เออๆๆ ร้องหน่อยพวกเรา”

เสียงลูกคู่บรรดาคักดีตั้งขึ้นทันที นิกรตีระฆังเสียงลั่น ลุงเซยรำป้อสะบัดผมสะบัดหน้าตามวิธีรำ ของนักลำตัด แขกที่มาในงานพอกพอใจไปตามกัน เพราะการแสดงที่เล่นกันไม่ใคร่เป็นมักจะสนุกกว่าการแสดงที่เชี่ยวชาญ

“นกเขาเคล้าคู่ ชั้นคู่อยู่บนต้นพฤกษา จักกรู๊ นกเขาเคล้าคู่ ชั้นคู่อยู่บนต้นพฤกษา นกเอ๋ยเจ้าช่างมีความสุข ตะละล้า นกเอ๋ยเจ้าช่างมีความสุข แต่ตัวผมมีทุกข์ ต้องมาเล่นรำมะนา เป๊กพ่อ”

ลุงเซยร้องต่อไป

“คอมมิวนิสต์เป็นยังไง ผมก็ไม่รู้จัก รู้แต่ว่าเป็นพรรค ชักธงแดงหรรหระ มีเครื่องหมายค้อนเคียว ไม่มีใครเกี่ยวข้องด้วย เป็นลัทธิเฮงชวย ที่ระบอบเข้ามา อันที่จริงไม่น่ากลัว คนไทยเรารู้ตัวดี คอมมิวนิสต์ไม่ได้เราต่างก็พากันเบือนหน้า เราคนไทยนับถือพุทธ ใจบริสุทธิ์เบิกบาน เราอิมหันำสำราญ เอ้อเอ๊ย ทั้งอาหารและข้าวปลา เป็กพ่อ”

นิกรยิ้มให้ลุงเซย

“รับหรือยังครับ”

ลุงเซยอ้าปากหวิว หยุครำพันที่

“เอาซีไว้ย ลุงเป็กพ่อแล้วก็ต้องรับ”

นายจอมทะเล้นพยักหน้า

“ทีหลังร้องเป็กพ่อดังๆ หน่อยนะครับ”

แล้วลูกคูก็รับกันอย่างกะพรวงกะแพร่งโดยไม่สู้เต็มใจเท่าใดนัก แต่เสียงรำมะนาอย่างครึมอยู่ พอลูกคูรับจบ ลุงเซยก็ร้องต่อไป

“ผมเห็นว่าวัฒนธรรม และศีลธรรมของเรา มันเป็นเรื่องน่าเศร้า มันเสื่อมลงตลอดเวลา สวัสดิภาพประชาชนคนเดินถนนทั้งหลาย ออกจากบ้านมีหวังตาย ด้วยอ้ายรถมอเตอร์คาร์ อีกทั้งปล้นจี้ขี้ขำ มักจะมีพรา้พรี้อ มันช่างเบือแสนเบือ มันช่างเหลือระอา ไปทางไหนให้หวาดเกรง พวกนักเลงอันธพาล คอยเกะกะระราน ประทัดประหารกันซึ่งหน้า เต็มไปด้วยคนแกง ล้วนแต่เบ่งวางกำม ไอ้วาแผ่นดินสยาม เอ้อเอ๊ย..... หลังสงครามก็หมดท่า เป็กพ่อ”

เสียงลูกคูเบาลงอีก และเสียงกลองก็เบาลง เพราะพวกลูกคูชักรำคาญเต็มทนแล้ว ที่ต้องมานั่งแหกปาก ร้องลำตัดโดยไม่ได้ประโยชน์สักนิด เมื่อลูกคูรับจบชายชวาก็ร้องต่อไป

“ความร่มเย็นเป็นสุข ถ้ากลายเป็นความทุกข์ร้อน คอมมิวนิสต์คงรีบจร แทรกแซงแยงเข้ามา หากรัฐบาลแก้ไขปราบโจรผู้ร้ายและนักเบ่ง กวาดล้างพวกนักเลง ให้หมดสิ้นพารา ประชาชนทั้งหลาย หญิงชายชาวไทย ไม่ต้องหวาดระแวงภัย คงสบายทุกหย่อมหญ้า คอมมิวนิสต์คอมมูหน้อย ปล้อยให้มันเข้ามาเถิด คงถูกไทยไล่ตะเพิด เอ้อเอ๊ย..... เพราะเราไม่นำพา เป็กพ่อ”

นิกรร้องบอกชายชวา

“ลำบากนักก็อย่าร้องเลยนะครับ จบเสียที”

คราวนี้ลูกคูช่วยกันรับกันอย่างพร้อมเพรียง นิกรตีกลองรำมะนาเสียงลั่นบ้าน

“นกเขาเค็ล้าคู่ ชันคูอยู่บนยอดพฤกษา นันนกอจะไรดูตะคุ่มๆ อ่อนกตะกรุมมันกำลังจิกปลา เป็กพ่อ”

“โ๊ะโ๊ะพรี่มๆ โ๊ะโ๊ะพรี่มๆๆ พรี่มๆ โฬ๊ะ”

รำมะนาแตกเพราะมือนิกร พวกแขกหัวเราะกันงอหาย นายจอมทะเล้นทำหน้าที่กระเรียกระวาดขอบกล มองดูรำมะนาแล้วก็เงยหน้าขึ้นมองลุงเซย

“แตกแล้วครับ”

ลุงเซยร้องให้ยกหลังมือเซ็ดน้ำตา

“ไม่ยอมมีง มีงตีรำมะนาของกูแตก ต้องเอาใช้สองร้อยบาท”

กิมหงวนหัวเราะจนเสียดท้อง

“มันไม่ได้แกลั้งนี้ครับ รำมะนาของคุณลุงมันเก่าแล้ว”

ลุงเซยสะอื้น

“ไม่รู้ละ ทำของข้าแตกใช้ข้า”

นิกรเหวี่ยงรามะนาทิงไปทางหนึ่ง สีสหายต่างลุกขึ้นยืนก้มศีรษะคำนับแขกผู้มีเกียรติทั้งหลาย ลุงเซยทำหน้าบึ้งแบ้วพูดไมโครโฟนเบาๆ

“ผมต้องขอโทษนะครับ อยากจะร้องให้ฟังอีกอ้ายฉิบหายหลานชายเสือกทำกลองแตกเสียแล้ว ผมก็เสียใจไม่อาจจะร้องให้พ่อแม่พระเดชพระคุณฟังอีกได้ จึงขอยุติลงแต่เพียงเท่านี้ ขอความสุขสวัสดิ์จงมีแต่ท่านทั้งหลาย นะคะริาบ”

เสียงตบมือลั่นบ้าน “พัชราภรณ์” ทุกคนต่างได้รับความสนุกสนานโดยทั่วหน้า สีสหายต่างพาลุงเซยตรงไปยังโต๊ะของเขา นันทา นวลลออ ประภาและประไพต่างยกมือไหว้ลุงเซยเมื่อเดินผ่านมา

ชายชราไม่กล้ามองดูหน้าใคร เต็มไปด้วยความเกรงกลัวในบุญวาสนาของแขกที่มาในงานนี้ คุณหญิงวาดกับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ได้ยกมือไหว้ลุงเซยด้วยความเคารพ

“ดิฉันนึกว่าพี่เซยจะไม่ลงมาเสียแล้ว” คุณหญิงต่อว่า

ชายชรายิ้มแห้งๆ

“ต้องมาชี้คุณหญิง แะะ – แะะ บ้านนี้ใหญ่โตราวกับวังเจ้าทีเดียว”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มให้พี่ชายของท่าน

“พี่เซย จำคุณท้าวใหญ่ได้ไหม”

ลุงเซยหันควับมาทางคุณท้าว แล้วสะดุ้งโหยงรีบหลุดตัวลงนั่งยองๆ ยกมือไหว้ด้วยความเคารพเกรงกลัว

“เกล้ากระผมไม่ทันเห็นครับ ขอโทษที่ แม่โวย-ไม่ได้พบกันเกือบสิบปีแล้ว คุณท้าวยังสมบูรณ์นะครับ”

คุณท้าวยิ้มเล็กน้อย

“ก็นายเซยละ สบายดีหรือ”

ชายชรายกมือไหว้อีก

“คนที่มีอัฐมีพิศใช้ก็พอสุขสบายดีหรอกครับ”

“นั่งข้างบนซีจ๊ะ นายเซย”

ลุงเซยค่อยๆ ลุกขึ้นยืนและเดินมานั่งบนเก้าอี้ข้างเจ้าสัวกิมิไซ ต่างคนต่างจ้องมองดูหน้ากัน สักครู่ลุงเซยก็เอ็ดตะโรลั่น

“เจ้าสัว.....เจ้าสัวหรือนี้ ตายห่า แต่งเต็มยศผูกไทโก้ยงี่เง่าวีริ เอ้อเฮอ แทบจะจำไม่ได้เสีย”

เจ้าสัวยิ้มแห้งๆ

“ลื้อทำไมมาล่าพาย อาเซย”

“หา ฉันทะระอะ ฉันทะมาไม่เข้าหอก แต่รถไฟมันซึกก็ทำให้ฉันทะระอะเข้าไปด้วย ยังไงเจ้าสัว หมู่นี้ยังสูบฝืนอยู่หรือเปล่า”

เจ้าสัวกิมิไซเย็นวาบไปหมดทั้งตัว รีบกระซิบบอกลุงเซยทันที

“พูกยังงี้ล่ายระอะ ต่อหน้าคงแยะๆ ชายหน้าเขาตายห่า มั่งต้องถามกั๊งตัวต่อตัวซี เก้าเจ็ง ม่ายรู้จัก

กาละเทศะ”

ชายชรากรลั่นน้ำลายเอือก

“ขอโทษที่เจ้าสัว ฉันทะคนบ้านนอกคอกนา จะพูดอะไรก็ไม่ทันคิดหอก เออแะนะ บ้านใหม่นี้ใหญ่โตดีจริงๆ หมดเงินไปเท่าไรเจ้าคุณ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หัวเราะเบาๆ

“ทั้งที่ทั้งบ้าน ๘ ล้าน”

ชายชราอ้าปากหวอ

“อัฐิ ตายแน่ ตั้ง ๘ ล้านเชียวรี จู๋ๆๆๆ บ้านฉันหลังหนึ่ง ๒๕๐ บาทเท่านั้น บ้านเก่าน้ำท่วมพังฉันสร้างใหม่แล้ว หมดเงินไป ๒๕๐ บาทพอดี”

คณะพรรคสี่สหายหัวเราะหึๆ ไปตามกัน ทันใดนั้นเองไฟฟ้าทุกจุดวงก็ดับพรึบ ทำให้บริเวณบ้าน “พัชรภรณ์” มือตื้อเหมือนกับอยู่ในถ้ำ

“เฮ้ย-ดิเรก” เจ้าคุณปัจจนึกฯ ร้องเรียกนายแพทย์หนุ่ม “ไปติดเครื่องทำไฟของเราที่ซี หนอย นึกว่าวันนี้ไฟไม่ดับ ดันดับจนได้”

เสียงของแขกตะโกนกันโหวกเหวกถามหาเจ้าภาพ หนุ่มๆสาวๆ หัวเราะต่อกระซิบกันพอใจที่ไฟดับแขกผู้ใหญ่พากันเดินเข้ามาหาเจ้าภาพ

“เจ้าคุณคุณหญิงอยู่ไหน ลาละครับ ไฟมันดับหมดสนุกแล้ว ขอให้มีความสุขความเจริญกันทุกๆ คน คุณหญิงขา ลาละคะ เจ้าคุณคะ กราบลานะคะ เฮ้ย-เจ้าคุณไว้ย ลาละไว้ย แม้วาดอยู่ไหน พี่ไปละนะ ใครคะ... .เจ้าคุณศรีหรือคะ ค่ะ...ขอบคุณมาก”

ใครต่อใครพากันเข้ามาลาเจ้าภาพและทยอยๆ กันไปขึ้นรถของตน สักครูไฟฟ้าจากเครื่องกำเนิดไฟฟ้าก็ส่องสว่างไปทั่วบ้าน

งานขึ้นบ้านใหม่ได้ผ่านพ้นไปอย่างเรียบร้อยสมเกียรติ ของขวัญอันมากมายวางอยู่บนโต๊ะในห้องโถง คณะพรรคสี่สหายมีความสุขไปตามกัน แต่ลุงเซยกับนิกรทะเลาะถกเถียงกันเกือบชั่วโมงในเรื่องรำมะนาแตก ในที่สุดนายจอมทะเล้นยอมจ่ายเงินค่าชดใช้ให้ลุงเซย ๕๐ บาท เรื่องจึงสงบเงียบ

จบบริบูรณ์